

Αυτόματη μετάφραση - Automatic translation (Google translate)

<< Επιστροφή

Απόφαση **991 / 2018** (Ε, ΠΟΙΝΙΚΕΣ)

Αριθμός 991/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Ε΄ ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Χρυσούλα Παρασκευά, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Μαρία Γαλάνη - Λεοναρδοπούλου - Εισηγήτρια, Αγγελική Αλειφεροπούλου, Δημήτριο Χονδρογιάννη και Γεώργιο Αναστασάκο, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 28 Απριλίου 2017, με την παρουσία του Αντεισαγγελέως του Αρείου Πάγου Ευάγγελου Ζαχαρή, (κωλυομένης της Εισαγγελέως) και του Γραμματέως Γεράσιμου Βάλαμου, για να δικάσει την αίτηση του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, περί αναίρεσως της 1634/2015 αποφάσεως του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών. Με κατηγορούμενους τους: 1. Ε. Κ. του Α., κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον δικηγόρο Κωνσταντίνο Τσόλκα ο οποίος ορίστηκε με την υπ' αριθμ. ... πράξη της Προέδρου του Αρείου Πάγου, 2. Ι. Μ. του Θ., κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξουσίους δικηγόρους του Πέτρο Πανταζή και Αλέξιο Αθανασόπουλο, 3. Π. Μ. του Σ., κατοίκου ..., ο οποίος παραστάθηκε αυτοπροσώπως με την ιδιότητα του δικηγόρου. Και με αναιρεσείοντες κατηγορουμένους τους 1. Ι. Μ. του Θ., κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξουσίους δικηγόρους του Πέτρο Πανταζή και Αλέξιο Αθανασόπουλο, 2. Π. Μ. του Σ., κατοίκου ..., ο οποίος παραστάθηκε αυτοπροσώπως με την ιδιότητα του δικηγόρου.

Το Πενταμελές Εφετείο Αθηνών, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και ο αναιρεσείων Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου Δημήτριος Δασούλας ζητεί τώρα την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην με αριθμό ... και ημερομηνία 30 Οκτωβρίου 2015 έκθεση αναίρεσως, η οποία συντάχθηκε ενώπιον του Γραμματέως του Ποινικού Τμήματος του Αρείου Πάγου Γ. Σ., και καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό ...2015.

Αφού άκουσε

Τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε: α) 1) να γίνει δεκτή η προκείμενη αίτηση αναίρεσως του Ι. Μ., μόνο για την απόρριψη του ελαφρυντικού των μη ταπεινών αιτίων και να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση για το σκέλος αυτό και να παραπεμφθεί η υπόθεση στο ίδιο δικαστήριο και για τυχόν επιβολή νέας ποινής, στο οποίο δεν θα λάβουν μέρος οι δικαστές που δίκασαν προηγουμένως και 2) να απορριφθεί κατά τα λοιπά η αίτηση αναίρεσως του και οι πρόσθετοι λόγοι αυτής και β) να απορριφθεί η αίτηση αναίρεσης του Π. Μ., και τους πληρεξουσίους δικηγόρους των διαδίκων, που ζήτησαν όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Το Πενταμελές Εφετείο Αθηνών, ως δευτεροβάθμιο δικαστήριο, με την υπ' αρ. 1634/2015 αναιρεσειβαλλόμενη απόφασή του, α) αθώωσε κατά πλειοψηφία τον κατηγορούμενο ήδη αναιρεσείοντα Ε. Κ. του Α., για την αξιόποινη πράξη της κατάχρησης εξουσίας, τον κήρυξε ένοχο κατά πλειοψηφία για την αξιόποινη πράξη της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα κατ' επάγγελμα και τον καταδίκασε σε ποινή καθείρξεως δέκα (10) ετών, β)

κήρυξε ενόχους κατά πλειοψηφία τους κατηγορουμένους, ήδη αναιρεσείοντες Ι. Μ. του Θ., και Π. Μ. του Σ., για την αξιόποινη πράξη της άμεσης συνέργειας στην νομιμοποίηση εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα του πρώτου ως άνω κατηγορουμένου, και τους καταδίκασε αφού αναγνώρισε ότι συνέτρεχε στο πρόσωπο του Ι. Μ. η ελαφρυντική περίπτωση του άρθρου 84 παρ. 2 δ', και του Π. Μ. οι ελαφρυντικές περιστάσεις του άρθρου 84 παρ. 2α' και ε! ΠΚ, σε φυλάκιση πέντε (5) ετών, μετατραπείσα προς δέκα (10) ευρώ ημερησίως τον πρώτο, και τεσσάρων (4) ετών τον δεύτερο, ανασταλείσα επί τριετία. Κατά της αποφάσεως αυτής, που καταχωρήθηκε καθαρογεγραμμένη στο ειδικό βιβλίο την 7-10-2015 άσκησαν αναίρεση: α) ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου, την υπ' αρ. πρωτ. ...- 10-2015, με την οποία πλήττει την αθωωτική διάταξη αυτής για τον Ε. Κ. ,και τις διατάξεις χορηγήσεως των ελαφρυντικών για τους λοιπούς κατηγορουμένους αναιρεσείβλητους, β) ο Ι. Μ., 1. την υπ' αρ. .../22-10-2015 αναίρεσή του που επιδόθηκε στην Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου την 26-10-2015 και 2. τους από 15-3-2016 και 10-1-2017 με ιδιαίτερα δικόγραφα πρόσθετους λόγους αναίρεσης, που κατατέθηκαν εμπροθέσμως στην γραμματεία της Εισαγγελίας του Αρείου Πάγου, και γ) ο Π. Μ. την υπ' αρ. πρωτ. ... από 22-10-2015 αναίρεσή του που επιδόθηκε στην Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου την 27-10-2015. Οι ως άνω αναίρεσεις ,και οι πρόσθετοι λόγοι αναίρεσεως του Ι. Μ., έχουν ασκηθεί εμπροθέσμως και νομοτύπως, περιέχουν παραδεκτούς λόγους αναίρεσεως, πρέπει να σινεκδικασθούν λόγω της πρόδηλης συναφείας τους, και να ερευνηθούν κατά το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων τους, δεδομένου ότι στρέφονται κατά της ίδιας αποφάσεως.

Κοινοί λόγοι αναίρεσης Ι. Μ. και Π. Μ.:

Η διάταξη του άρθρου 212 παρ. 1 περ. β' του Κ Ποιν Δ ορίζει, για το επαγγελματικό απόρρητο των μαρτύρων, πλην άλλων, ότι η διαδικασία ακυρώνεται, αν εξετασθούν στην προδικασία ή στην κύρια διαδικασία οι συνήγοροι σχετικά με όσα τους εμπιστεύθηκαν οι πελάτες τους, οι συνήγοροι δε κρίνουν, σύμφωνα με τη συνείδησή τους, αν και σε ποιο μέτρο πρέπει να καταθέσουν όσα άλλα έμαθαν με αφορμή την άσκηση του λειτουργήματος τους. Περαιτέρω, οι διατάξεις των παρ. 1 και 2 του άρθρου 49 του ν.δ. 3026/1954 του Κώδικα περί Δικηγόρων, όριζαν ότι "ο Δικηγόρος υποχρεούται να τηρεί απαραβίαστον την απαιτούμενην υπέρ τους εντολέως αυτού εχεμύθειαν περί όσων ούτος ενεπιστεύθη αυτώ. Περί όσων άλλων περιέχονται εις γνώσιν του εξ αφορμής της ασκήσεως του Δικηγορικού λειτουργήματος, αφήεται εις αυτόν να κρίνη εν συνειδήσει, αν και εν τίνι μέτρω πρέπει καλούμενος να καταθέσει ως μάρτυς. Εις πάσαν περιπτώσιν δεν δύναται να εξετάζεται ως μάρτυς επί υποθέσεως εις ην ανεμίχθη ως δικηγόρος άνευ προηγουμένης αδείας του Διοικητικού Συμβουλίου του Συλλόγου εις ον ανήκει, ή εν κατεπειγούση περιπτώσει του Προέδρου αυτού". Το απόρρητο αυτό και την εχεμύθεια που οφείλουν να τηρούν οι δικηγόροι, επαναλαμβάνουν και τα άρθρα 5 και 8 του ν. 4194/2013, που τροποποίησε τον ως άνω κώδικα δικηγόρων. Από τις διατάξεις αυτές που τέθηκαν προς προστασία των διαδίκων και ενίσχυση των σχέσεων εμπιστοσύνης που πρέπει να υπάρχει, μεταξύ αυτών και των δικηγόρων, προκύπτει ότι ακυρότητα δημιουργεί η κατάθεση από δικηγόρο γεγονότων που εμπιστεύθηκε σε αυτόν ο πελάτης του, αφήνεται δε στο δικηγόρο να κρίνει, κατά συνείδηση, αν πρέπει να καταθέσει για γεγονότα που έμαθε με αφορμή την άσκηση του λειτουργήματος του. Περαιτέρω, η έλλειψη αδείας του δικηγορικού συλλόγου ή του προέδρου του, δεν δημιουργεί ακυρότητα της καταθέσεώς του, αλλά συνεπάγεται μόνο πειθαρχικές κυρώσεις, κατά του παραβάτη δικηγόρου. Τέλος για γεγονότα που αφορούν τρίτους, μη πελάτες του δικηγόρου αυτός όπως όλα τα άλλα πρόσωπα έχει τη γενική υποχρέωση προς μαρτυρία κατά τη διάταξη του άρθρου 209 του ΚΠΔ. Εξ' άλλου κατά τη διάταξη του άρθρου 371 παρ. 4 ΚΠΔ, "για την παραβίαση επαγγελματικής εχεμύθειας, ορίζεται ότι: "η πράξη δεν είναι άδικη και μένει ατιμώρητη αν ο υπαίτιος απέβλεπε στην εκπλήρωση καθήκοντος του ή στη διαφύλαξη εννόμου ή για άλλο λόγο δικαιολογημένου ουσιώδους συμφέροντος, δημόσιου ή του ίδιου ή κάποιου άλλου, το οποίο δεν μπορούσε να

διαφυλαχθεί διαφορετικά "Περαιτέρω η διάταξη του άρθρου 19 παρ.3 του Συντάγματος, (κατά την οποία απαγορεύεται η χρήση αποδεικτικών μέσων που έχουν αποκτηθεί - από δημόσιες αρχές ή ιδιώτες-κατά παράβαση των άρθρων 19, 9 και 9Α του Σ.), είναι κανονιστικά πλήρης με άμεση εφαρμογή, δεσμεύει όλα τα κρατικά όργανα ανεξάρτητα από την έκδοση ή όχι σχετικού νόμου και ισχύει σε όλες τις δικαστικές και διοικητικές αρχές. Η εν λόγω απαγόρευση, αυτονοήτως, δεν αφορά αποδεικτικά μέσα, που αποκτήθηκαν υπό τους όρους του άρθρου 19 παρ.1β' του Συντάγματος, για λόγους εθνικής ασφάλειας ή για τη διακρίβωση ιδιαίτερα σοβαρών εγκλημάτων, με σύννομη άρση του απορρήτου κατά τις σχετικές διατάξεις του ν. 2225/1994. Με τη διάταξη αυτή (19 παρ.3 Σ.), εισάγεται περιορισμός στο δικαίωμα απόδειξης ως ειδικότερης έκφανσης του δικαιώματος παροχής εννόμου προστασίας, που κατοχυρώνεται (με επιφύλαξη νόμου) στο άρθρο 20 παρ.1 του Σ., και συγχρόνως εισάγεται περιορισμός σε δικαιώματα των οποίων επιδιώκεται εκάστοτε δικαστική προστασία, που ενδέχεται να έχουν απόλυτη συνταγματική κατοχύρωση, όπως η ζωή, η τιμή, η ελευθερία (με στενή έννοια) κλπ.. Σε ακραίες μόνο περιπτώσεις είναι συνταγματικώς επιτρεπτή η κάμψη του κανόνα της μη χρήσης αποδεικτικών μέσων που αποκτήθηκαν κατά παράβαση των άρθρων 19, 9 και 9Α του Σ., εφόσον η μη χρήση αυτών αποκλείει την απόδειξη γεγονότων και οδηγεί σε ιδιαίτερα σοβαρή προσβολή άλλων συνταγματικών δικαιωμάτων. Η δικαστική αξιολόγηση και στάθμιση για τη συνδρομή ή μη στη συγκεκριμένη περίπτωση δικονομικής κατάστασης ανάγκης, που δικαιολογεί, κατ' εξαίρεση, τη χρήση αποδεικτικών μέσων που αποκτήθηκαν παράνομα, λόγω προσβολής της ανθρωπίνης αξίας σε περίπτωση μη χρησιμοποίησής τους, πρέπει να γίνεται με βάση την αρχή της αναλογικότητας, η οποία καθιερώνεται ρητά με τη διάταξη του άρθρου 25 παρ. 1 εδ. δ' του Συντάγματος, και την οποία οφείλει να σέβεται κάθε περιορισμός των ατομικών δικαιωμάτων είτε προβλέπεται απευθείας από το Σύνταγμα, είτε προβλέπεται από νόμο, υπέρ του οποίου υπάρχει συνταγματική επιφύλαξη. Ειδικότερα, η αρχή της αναλογικότητας μεταξύ του περιοριστικού μέτρου-περιορισμού που ενέχει και η διάταξη του άρθρου 212ΚΠΔ- και του σκοπού που προορίζεται να εξυπηρετεί ο περιορισμός, επιβάλλει στον νομοθέτη : α) ο θεσπιζόμενος περιορισμός να επιδιώκει θεμιτό σκοπό, δηλαδή τον σκοπό που ορίζει ρητά η ειδική νομοθετική επιφύλαξη ή τον σκοπό που εμπίπτει στο νόημα της γενικής νομοθετικής επιφύλαξης, (προστασία του κοινωνικού συνόλου ή δικαιωμάτων τρίτων), β) το προβλεπόμενο μέσο ή ο τρόπος του περιορισμού να είναι θεμιτός, γ) ο θεσπιζόμενος περιορισμός να είναι κατάλληλος και αναγκαίος για την επίτευξη του σκοπού, για τον οποίο εισάγεται και δ) η συγκριτική στάθμιση των συγκρουόμενων αγαθών, δηλαδή του αγαθού στο οποίο αποβλέπει ο περιορισμός και του αγαθού που προστατεύει το δικαίωμα, πρέπει στη συγκεκριμένη περίπτωση (in concreto) να αποβαίνει υπέρ του πρώτου αφού αξιολογηθούν και σταθμιστούν η βαρύτητα του δικαζόμενου εγκλήματος με την αποδεικτική αναγκαιότητα και προσφορότητα του παράνομου αποδεικτικού μέσου, για τη διελεύκανση του εγκλήματος και θα παραβλέψει τα επιβαρυντικά στοιχεία του για τον κατηγορούμενο που αντέλεξε στην χρήση του παράνομου αποδεικτικού μέσου, για τη διαφύλαξη υπέρτερων εννόμων αγαθών. Πάντως, η κρίση του δικαστή της ουσίας για in concreto στάθμιση των συγκρουόμενων εννόμων αγαθών, είναι αναίρετικά ανέλεγκτη (ΑΠ1569/2013). Στην προκειμένη περίπτωση, ο αναιρεσείων Ι. Μ. με τον δεύτερο και τρίτο λόγο της κρινόμενης αιτήσεως αναίρεσής του, και ο αναιρεσείων Π. Μ. με τον πρώτο λόγο της επίσης κρινόμενης αιτήσεως αναίρεσής του, πλήττουν την προσβαλλόμενη απόφαση: α) για απόλυτη ακυρότητα της διαδικασίας στο ακροατήριο και λόγω παραβίασεως των υπερασπιστικών δικαιωμάτων τους ως κατηγορουμένων, που προκλήθηκε από την εξέταση στο ακροατήριο ως μαρτύρων κατηγορίας των δικηγόρων Γ. και Σ. Α., οι οποίοι ήταν δικηγόροι υπερασπίσεως του πρώτου (Σ. Μ.), στην υπόθεση που ήταν κατηγορούμενος για κακουργηματική έκρηξη κατά συρροή, συνεπεία της οποίας κατηγορήθηκε για το βασικό έγκλημα της πράξεως για την οποία καταδικάσθηκε, (παθητική δωροδοκία δικαστού, ανακριτή Ε. Κ.), και θα κατέθεταν όσα

ο εντολέας τους (Σ. Μ.) τους είχε εμπιστευθεί, κατά την εκτέλεση της εντολής για την υπεράσπισή του. Ότι από το νόμο, άρθρο 212ΚΠΔ, απαγορευόταν η εξέτασή τους ως μαρτύρων και προσέκρουε στα υπερασπιστικά τους δικαιώματα για δίκαιη δίκη, λόγο για τον οποίο εναντιώθηκε ο αναιρεσείων Σ. Μ. ως κατηγορούμενος στην εξέτασή τους. Ο δεύτερος αναιρεσείων (Π. Μ.), πλήττει την προσβαλλόμενη απόφαση επί πλέον, και για έλλειψη ακρόασης, διότι όταν ο ανωτέρω συγκατηγορούμενος του πρόβαλλε ενώπιον του δευτεροβαθμίου δικαστηρίου την ένσταση εξαιρέσεως των ως άνω συνηγόρων ως μαρτύρων κατηγορίας, ο Εισαγγελέας της έδρας ενώ έδωσε τον λόγο στους συγκατηγορούμενους του, (Ε. Κ. και Ι. Μ.), παρέλειψε να δώσει τον λόγο σ' αυτόν. Από την παραδεκτή επισκόπηση, για τις ανάγκες του αναιρετικού ελέγχου, των πρακτικών της πρωτοβάθμιας δίκης, της έφεσης του Ι. Μ. κατ' αυτής, αλλά και των πρακτικών συνεδριάσεως της αναιρεσειβαλλόμενης, που δεν προσβλήθηκαν για πλαστότητα στο αρμόδιο δικαστήριο, ούτε ζητήθηκε η διόρθωσή τους, επομένως αποδεικνύουν όλα όσα έλαβαν χώρα στο ακροατήριο, προκύπτει ότι: ο κατηγορούμενος Ι. Μ. πρόβαλε πριν την όρκιση των ως άνω πρώην συνηγόρων υπερασπίσεως του, την από το άρθρο 212 ΚΠΔ ένσταση εξαιρέσεως τους από την εξέταση τους ως μαρτύρων, την οποία απέρριψε το πρωτοβάθμιο δικαστήριο. Ακολούθως με το εφετήριο του, την ακυρότητα αυτήν πρόβαλλε με ειδικό λόγο εφέσεως, και την επανέφερε ως ένσταση επίσης πριν την όρκισή τους, ενώπιον του δευτεροβαθμίου δικαστηρίου. Το τελευταίο κατά πλειοψηφία (4-1), απέρριψε αυτήν με την αιτιολογία,- κατά τα ενδιαφέροντα σημεία της,- ότι "Κατ' ακολουθία και όσων αναφέρθηκαν στη μείζονα νομική σκέψη, εφ' όσον το παράνομο της χρήσης του εν λόγω απαγορευμένου αποδεικτικού μέσου, κάμπτεται στη συγκεκριμένη περίπτωση, διότι πρόκειται για δικαιολογημένο δημόσιο συμφέρον, το οποίο δεν μπορεί να διαφυλαχθεί διαφορετικά. Καθορίζεται δε τούτο προς διακρίβωση των σοβαρών εγκλημάτων της κατάχρησης εξουσίας από δικαστικό λειτουργό (ανακριτή) και στη νομιμοποίηση εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα, δηλαδή στην περίπτωση, η οποία σταθμιζόμενη από το δικαστήριο, υπάγεται σαφώς στη διάταξη του άρθρου 19 παρ.1 εδ. β! του Συντάγματος, δεδομένου ότι πρόκειται για ένα άλλο εξ ίσου ισοδύναμο κανόνα συνταγματικά αναγνωρισμένο, που δικαιολογεί την εφαρμογή της παραπάνω διατάξεως του άρθρου 371 παρ.4 Π.Κ. Περαιτέρω, τα κατατιθέμενα από τον εν λόγω μάρτυρα, είναι σαφές ότι θα συνεκτιμηθούν και από τα άλλα αποδεικτικά στοιχεία, κατά τη διερεύνηση της υπόθεσης, χωρίς να προκύπτει ακυρότητα κατ' άρθρο 171 παρ. 1 εδ. δ! ΚΠΔ, αλλ' ούτε και παράβαση υπερασπιστικών δικαιωμάτων του κατηγορουμένου, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ, δεδομένου ότι δεν καταλύεται το θεμελιώδες δικαίωμα στην αυτοπροστασία του κατηγορουμένου, κατ' άρθρο 2 παρ. 1 και 5 του Συντάγματος, ούτε τίθεται ζήτημα απαγορευμένης αυτοενοχοποίησής του, αφού προέχει το δημόσιο συμφέρον.....

Συνεπώς, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν στη μείζονα νομική σκέψη, ορθά και αιτιολογημένα το δικαστήριο της ουσίας απέρριψε τη προβληθείσα ενώπιον του ένσταση του κατηγορουμένου, και εξέτασε νομίμως τους δικηγόρους Γ. και Σ. Α., ως μάρτυρες κατηγορίας στην συγκεκριμένη δίκη και ουδεμία ακυρότητα εντεύθεν επήλθε, ούτε συνέτρεξε περίπτωση παραβιάσεως των υπερασπιστικών δικαιωμάτων του κατηγορουμένου Σ. Μ. . Ως εκ τούτου, οι από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Α', και Δ! του ΚΠΔ, σε συνδυασμό με τη διάταξη του άρθρου 171 περ. δ! ιδίου κώδικα και του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ δεύτερος και τρίτος λόγος αναιρέσεως, του αναιρεσείοντος Σ. Μ., με τον οποίο υποστηρίζονται τα αντίθετα, για ακυρότητα της διαδικασίας στο ακροατήριο, παραβίασης του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ και αναιτιολόγητη απόρριψη της από το άρθρο 212εδ.β! ΚΠΔ ενστάσεώς του, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι.

Αναφορικά με τους συναφείς λόγους, πρώτο λόγο αναιρέσεως του αναιρεσείοντος Π. Μ., ως προαναφέρθηκαν λεκτέα τα εξής: α) η ακυρότητα από το άρθρο 212 παρ. 1 εδ.β! ΚΠΔ, είναι σχετική και μπορεί να προταθεί μόνο από τον κατηγορούμενο, του οποίου συνήγορος, είχε

ορισθεί ο μάρτυρας που πρόκειται να εξετασθεί και να καταθέσει για θέματα που του είχε εμπιστευθεί λόγω της ιδιότητάς του, μπορεί δε να προταθεί μόνον από τον εντολέα του και όχι από συγκατηγορούμενο του, μέχρι την σε τελευταίο βαθμό απόφαση για την κατηγορία καθ' όσον μόνο αυτός έχει έννομο συμφέρον. (ΑΠ2433/2003). Για γεγονότα που αφορούν τρίτους, μη πελάτες- εντολείς του δικηγόρου, ο τελευταίος, όπως και όλα τα άλλα πρόσωπα έχει την γενική υποχρέωση για μαρτυρία κατά τη διάταξη του άρθρου 209 ΚΠΔ.

Συνεπώς, οι ανωτέρω δικηγόροι νομίμως εξετάστηκαν στο ακροατήριο και για γεγονότα που αφορούσαν τον αναιρεσιόντα Π. Μ., ο οποίος σημειωτέον, ως προκύπτει από την παραδεκτή επισκόπηση των πρακτικών δεν πρόβαλλε την ένσταση αυτή, ο πρόεδρος δε του δικαστηρίου, δεν είχε υποχρέωση να δώσει τον λόγο στον αναιρεσιόντα αυτόν, μετά την πρόταση του Εισαγγελέα της έδρας: α) για απόρριψη του αιτήματος αναβολής της δίκης που υπέβαλλε ο συγκατηγορούμενός του Ε. Κ., β) της ενστάσεως από το άρθρο 212 παρ. 1 εδ β! ΚΠΔ, για τη μη εξέταση τους ως μαρτύρων των δικηγόρων Γ. και Σ. Α. που υποβλήθηκε μόνο από τον συγκατηγορούμενο του Ι. Μ. και όχι από τον ίδιο.

Επομένως οι προβαλλόμενοι με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως του αναιρεσιόντος Π. Μ. από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Α!, Β!, 171 παρ.1 περ. δ! ΚΠΔ, για απόλυτη ακυρότητα της διαδικασίας στο ακροατήριο, από την εξέταση των ανωτέρω μαρτύρων, παραβίαση των υπερασπιστικών του δικαιωμάτων για δίκαιη δίκη, και έλλειψη ακρόασης είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι.

Κοινοί λόγοι αναιρέσεως (του κυρίου δικογράφου αναιρέσεως του Ι. Μ. και των προσθέτων λόγων αυτής με τα από 15-3-2016 και 10-1-2017 δικόγραφα προσθέτων λόγων, της αναιρέσεως του Π. Μ., για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και εσφαλμένης ερμηνείας και εφαρμογής ουσιαστικών ποινικών διατάξεων και λόγος αναιρέσεως του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας του κεφαλαίου της προσβαλλόμενης, για την αθώωση του Ε. Κ., για την αξιόποινη πράξη της κατάχρησης εξουσίας.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 2 παρ.1 Ν. 2331/1995 πρόληψη και καταστολή της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες ... όπως ίσχυε πριν από την αντικατάστασή της με το άρθρο 3 παρ.1 Ν. 3424/2005 έσοδα από εγκληματικές δραστηριότητες τροποποίηση Ν. 2331/1995, "Με ποινή καθείρξεως μέχρι δέκα ετών τιμωρείται όποιος από κερδοσκοπία ή με σκοπό να συγκαλύψει την αληθή προέλευση ή να παράσχει συνδρομή σε πρόσωπο που ενέχεται σε εγκληματική δραστηριότητα, αγοράζει, αποκρύπτει, λαμβάνει ως εμπράγματα ασφάλεια, δέχεται στην κατοχή του, καθίσταται οπωσδήποτε δικαιούχος, μετατρέπει ή μεταβιβάζει οποιαδήποτε περιουσία που προέρχεται από την προαναφερόμενη δραστηριότητα. Αν ο δράστης ασκεί τέτοιου είδους δραστηριότητες κατ' επάγγελμα ή είναι ιδιαίτερα επικίνδυνος ή υπότροπος, τιμωρείται με ποινή καθείρξεως τουλάχιστον δέκα ετών, εφ' όσον δεν συντρέχει περίπτωση βαρύτερης ποινής". Κατά δε τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. α' εδ. αιζ', που προστέθηκε με το άρθρο 2 παρ.16 Ν. 2479/1997 και αναριθμήθηκε με το άρθρο έκτο παρ.1 Ν. 2656/1998 ο όρος "εγκληματικές δραστηριότητες", περιλαμβάνει μεταξύ άλλων και τα εγκλήματα, (καλούμενα βασικά εγκλήματα), τα προβλεπόμενα και τιμωρούμενα από τις διατάξεις των άρθρων 235, 236, 237 ΠΚ και κατά την παρ. γ' του ίδιου άρθρου, (1 του Ν. 2331/1995), ως "περιουσία" νοούνται περιουσιακά στοιχεία κάθε είδους ενσώματα ή ασώματα, κινητά ή ακίνητα, υλικά ή άυλα ..." Και (ναι μεν) με το άρθρο 2 παρ.1 Ν. 3424/2005, το στοιχείο α' του άρθρου 1 Ν. 2331/1995, όπως ανωτέρω είχε αντικατασταθεί και ίσχυε, αντικαταστάθηκε και πάλι και στη θέση του εδ. αιζ' (εγκλήματα προβλεπόμενα και τιμωρούμενα από τις διατάξεις των άρθρων 235, 236, 237 ΠΚ) ετέθη στοιχείο δδ' στο οποίο αναφέρεται σχετικώς ως έγκλημα περιλαμβανόμενο στον όρο "εγκληματικές δραστηριότητες" (μόνον) η παθητική δωροδοκία, (άρθρο 235 Π.Κ.), στην έννοια όμως αυτής περιλαμβάνεται και το έγκλημα του άρθρου 237 παρ.1 Π.Κ. (παθητική δωροδοκία δικαστού), αποκλεισθείσης μόνο της ενεργητικής δωροδοκίας (άρθρα 236 και 237 παρ. 3 Π.Κ.),

προδήλως ως μη αποφέρουσας εισόδημα, ενώ με το άρθρο 3 Ν. 3691/2008 περιελήφθη σαφώς ως εγκληματική δραστηριότητα και υπό στοιχ. ε' η δωροδοκία (άρθρο 237 Π.Κ.), η οποία όπως ίσχυε προ της αντικαταστάσεώς της, (με τη δυσμενέστερη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 7 του ν. 3327/2005, ισχύοντος από της 11-3-2005), ως προανεφέρθη τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους. Εντεύθεν ο Ν. 2331/1995 αναφέρεται στην πρόληψη και στην καταστολή της νομιμοποιήσεως εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες ή στο "ξέπλυμα βρώμικου χρήματος" όπως έχει επικρατήσει να αναφέρεται το φαινόμενο της νομιμοποιήσεως εσόδων που προέρχονται από εγκληματικές δραστηριότητες, συνήθως βαρείας μορφής, με τον όρο δε αυτόν περιγράφεται η διαδικασία, μέσω της οποίας αποκρύπτεται η ύπαρξη, η παράνομη πηγή ή η παράνομη χρήση εσόδων, τα οποία, στη συνέχεια, μεταμφιέζονται με τέτοιο τρόπο, ώστε η προέλευσή τους να εμφανίζεται ως νόμιμη. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι το έγκλημα της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες, ("ξέπλυμα βρώμικου χρήματος"), προϋποθέτει, αντικειμενικά μεν (εναλλακτικά) την αγορά, απόκρυψη, λήψη με την μορφή εμπράγματης ασφάλειας, αποδοχή της κατοχής, απόκτηση οπωσδήποτε δικαιώματος, μετατροπή ή μεταβίβαση, οποιασδήποτε περιουσίας, που αποκτήθηκε με εγκληματική δραστηριότητα. Ειδικά για την αποδοχή της κατοχής περιουσίας, σ' αυτήν εμπεριέχεται ως έλασσον και εννοιολογικό της στοιχείο και η κατοχή στην οποία κατατείνει η αποδοχή. Προκειμένου περί χρημάτων προερχομένων από νομιμοποίηση εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα, η κατοχή με την έννοια της φυσικής εξουσιάσεως του δράστου επί της χρηματικής ποσότητας, δεν εκλείπει από την κατάθεση αυτών σε προσωπικό τραπεζικό λογαριασμό του, (δράστου), ώστε να εμφανίζεται ως δικό του και νόμιμο και ο τελευταίος, (ανεξάρτητα από το γεγονός ότι έχει ενοχική αξίωση έναντι της Τράπεζας να ζητήσει την απόδοση ίσης χρηματικής ποσότητας), δεν παύει να είναι ενεργητικό υποκείμενο του εγκλήματος, καθ' α θέλει εκτεθεί ειδικότερα κατωτέρω. Υποκειμενικά δε (προϋποθέτει) δόλο, έστω και ενδεχόμενο και περαιτέρω σκοπό κερδοσκοπίας ή συγκάλυψης της αληθούς προέλευσης της περιουσίας αυτής ή παροχής συνδρομής σε άλλον, ενεχόμενο σε εγκληματική δραστηριότητα και αποκτήσαντα από αυτή περιουσία, για τη συγκάλυψη της αληθούς προέλευσης της περιουσίας αυτής. Πρόκειται δηλαδή για έγκλημα υπαλλακτικώς μικτό και με υπερχειλή υποκειμενική υπόσταση, έγκλημα δηλαδή σκοπού, ο οποίος συνίσταται στην επιδίωξη κερδοσκοπίας ή συγκάλυψης της προέλευσης περιουσίας ή παροχής σε άλλον συνδρομής για κερδοσκοπία ή συγκάλυψη. Διευκρινίζεται στο νόμο αναλυτικά, τι νοείται με τους όρους, "εγκληματική δραστηριότητα" και "περιουσία", στην έννοια δε της τελευταίας, περιλαμβάνεται και το χρήμα, υπό υλική ή άυλη μορφή. Προϋποθέτει επίσης, την τέλεση ενός άλλου βασικού (καλουμένου) εγκλήματος, (που συνιστά την εγκληματική δραστηριότητα), εκ του οποίου κάποιος (υπαίτιος ή άλλος), αποκόμισε παράνομα έσοδα (περιουσία) και το οποίο, όταν αυτοουργός της πράξεως είναι το ίδιο πρόσωπο, πράγμα που δεν αποκλείεται από οιαδήποτε διάταξη του νόμου (εκτός από την περίπτωση που το έγκλημα τελείται υπό τη μορφή της "παροχής συνδρομής" σε άλλο πρόσωπο ενεχόμενο σε εγκληματική δραστηριότητα, οπότε αποκλείεται η ταυτοπροσωπία εννοιολογικά) ή άλλη διάταξη, συρρέει με εκείνο πραγματικά, αφού πρόκειται για δύο εντελώς διαφορετικά κατά τα στοιχεία τους εγκλήματα, με διακεκριμένα και διαφορετική καθένα απαξία. Εν άλλους λόγους αποκλείεται η ταύτιση του ενεργητικού υποκειμένου του βασικού εγκλήματος, από το οποίο προήλθαν τα παράνομα έσοδα, με τον δράστη της νομιμοποίησης, μόνον στην περίπτωση της προς τον σκοπό παροχής συνδρομής σε πρόσωπο, που ενέχεται σε εγκληματική δραστηριότητα, διότι, ομιλών ο νομοθέτης για παροχή συνδρομής σε ενεχόμενο σε εγκληματική δραστηριότητα πρόσωπο, αναφέρεται προφανώς σε τρίτο πρόσωπο, το οποίο είναι και το ενεργητικό υποκείμενο μιας εκ των πράξεων του άρθρου 1 του Ν. 2331/1995 και στην περίπτωση αυτή αποκλείεται η ταύτιση του ενεργητικού υποκειμένου του βασικού εγκλήματος, από το οποίο προήλθαν τα παράνομα

έσοδα, με τον υπαίτιο του αδικήματος της νομιμοποίησης. Στις υπόλοιπες περιπτώσεις, εφόσον ο νόμος δεν διακρίνει και δεδομένου ότι χρησιμοποιεί την έκφραση "όποιος", ακολουθεί, ότι ενεργητικό υποκείμενο του εγκλήματος του άρθρου 2 παρ. 1 του Ν. 2331/1995 μπορεί να είναι οποιοσδήποτε, ακόμη και ο υπαίτιος ενός από τα βασικά εγκλήματα και γι' αυτό δεν θα πρέπει να γίνεται συσταλτική ερμηνεία του, αφού έχει θεσπισθεί για την αντιμετώπισή του. Ούτω κατ' εξοχήν ο νόμος τιμωρεί τις πράξεις της αληθούς προελεύσεως εκείνου που απέκτησε ο ίδιος περιουσία από εγκληματικές δραστηριότητες, ενώ τον άλλον (εκτός από τον αποκτήσαντα), τον θεωρεί συνεργό και τον τιμωρεί ως αυτουργό της πράξεως. Περαιτέρω εφ' όσον τα αναφερόμενα στο άρθρο 1 Ν. 2331/1995 αδικήματα, με τα του άρθρου 2 ιδίου Νόμου τελούν σε πραγματική συρροή, ως προαναφέρθη, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι οι αναφερόμενες στο άρθρο 2 αξιόποινες ενέργειες αποτελούν μη τιμωρητέες ύστερες πράξεις, όταν μάλιστα αυτές τιμωρούνται σε βαθμό κακουργήματος, ενώ πολλές βασικές αξιόποινες πράξεις τιμωρούνται σε βαθμό πλημμελήματος. Εκτός αυτού, δεν τίθεται θέμα επικουρικότητας των προβλεπομένων από τις διατάξεις του άρθρου 2 του Ν. 2331/1995 αδικημάτων, σε σχέση με τα αδικήματα που προβλέπονται από το άρθρο 1 του νόμου αυτού, αφού δεν πρόκειται για περισσότερες μορφές συμμετοχής στο ίδιο αδίκημα, αλλά περί εκτελέσεως δύο αυθυπάρκτων, διακρινομένων μεταξύ τους, αδικημάτων, το κάθε ένα από τα οποία συγκροτείται από ιδιαίτερα στοιχεία. Ούτε, όμως, περί απορροφήσεως αδικήματος προβλεπομένου από το άρθρο 2 του Ν. 2331/1995 σε αδίκημα προβλεπόμενο από το άρθρο 1 του νόμου αυτού μπορεί να γίνει λόγος, και αυτό γιατί εφαρμογή της αρχής της απορροφήσεως υπάρχει μόνο στην περίπτωση κατά την οποία η ύστερη πράξη συνάπτεται σε ενότητα προς άλλη προηγούμενη, συνιστώσα απλώς εξασφάλιση ή χρησιμοποίησή του, με την προηγούμενη πράξη, κτηθέντος, χωρίς, όμως, να προσβάλλει άλλα έννομα αγαθά του ίδιου ή άλλου προσώπου ή της κοινωνικής ολότητας, γιατί μόνο σ' αυτή την περίπτωση μπορεί να υποστηριχθεί ότι η εφαρμογή της πρώτης προβλέψεως καλύπτει όλη την απαξία, αντικειμενική και υποκειμενική, της εγκληματικής δράσεως του υπαίτιου. Τα αδικήματα, όμως, του άρθρου 1 του Ν. 2331/1995, πολλά εκ των οποίων είναι πλημμελήματα, δεν καλύπτουν την απαξία των αδικημάτων του άρθρου 2 του νόμου αυτού, τα οποία είναι όλα κακουργήματα, ούτε έχουν ιστορική ενότητα μεταξύ τους. Άλλωστε με το άρθρο 3 Ν. 3424/2005, ο οποίος εξεδόθη για την εναρμόνιση και προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας προς την οδηγία 2001/97/EK (L 344/4-12- 2001 σελ. 76) του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, η οποία τροποποιεί την Οδηγία 91/308/ΕΟΚ (L 166/28.6.1991 σελ.77) του Συμβουλίου, αντικαταστάθηκε η παρ.1 του άρθρου 2 Ν. 2331/1995 και ορίζεται στο στοιχ. δ' αυτής ότι: "Η ποινική ευθύνη για το βασικό έγκλημα δεν αποκλείει την τιμωρία του υπαίτιου και για τις πράξεις των ανωτέρω στοιχείων α' , β' και γ' της παρ. αυτής", κατά το στοιχ. β" δε ο υπαίτιος πράξεων νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες τιμωρείται με κάθειρξη τουλάχιστον δέκα ετών αν ασκεί τέτοιου είδους πράξεις κατ' επάγγελμα. Όμως στις περιπτώσεις αυτές (του στοιχ.δ') ο υπαίτιος τιμωρείται και ως αυτουργός ή ως ηθικός αυτουργός των πράξεων των ανωτέρω στοιχείων α' , β' και γ' αν η τέλεσή τους από τον ίδιο ή από άλλον, εντάσσεται στο συνολικό σχεδιασμό δράσης". Με τη νέα αυτή διάταξη, δεν θεσμοθετείται για πρώτη φορά το αξιόποينو της πράξεως της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα και στην περίπτωση κατά την οποία το πρόσωπο του δράστη αυτής ταυτίζεται με εκείνο του δράστη του βασικού εγκλήματος. Το αξιόποينو της συμπεριφοράς του υπαίτιου της νομιμοποίησης εσόδων και δράστη ταυτοχρόνως του βασικού εγκλήματος προκύπτει ως προαναφέρθηκε από τους σαφείς ως άνω ορισμούς του άρθρου 2 παρ.1 Ν. 2331/1995, με τη νέα δε διάταξη επαναβεβαιώνεται η προϊσχύσασα και σκοπείται η άρση αντιθέτων ερμηνευτικών εκδοχών, οι οποίες υποστηρίχθηκαν όσον αφορά το ενεργητικό υποκείμενο του εγκλήματος. Εντεύθεν η τέλεση του βασικού εγκλήματος αποτελεί στοιχείο της αντικειμενικής υποστάσεως του εγκλήματος της νομιμοποίησης εσόδων. Τα εγκλήματα αυτά

καλούμενα βασικά, όπως προαναφέρθηκε προσδιορίζονται στο νόμο περιοριστικά (άρθρ. 1 παρ. α' Ν. 2331), περιλαμβάνεται δε μεταξύ αυτών και η παθητική δωροδοκία (δωροληψία) δικαστού, αποτελούσα ειδικότερη περίπτωση παθητικής δωροδοκίας η οποία ρητώς προβλέπεται στο νόμο και μετά την τροποποίησή του. Η "εγκληματική", όμως, αυτή "δραστηριότητα" δηλαδή το κύριο αδίκημα (που εδώ είναι η δωροδοκία) δεν πρέπει να εικάζεται ή να πιθανολογείται, αλλά να προκύπτει από ασφαλή στοιχεία η τέλεσή του και οι δράστες αυτού, έστω και εάν δεν εχώρησε καταδίκη ή δεν έχουν κατηγορία. Τέλος πρέπει να σημειωθεί ότι κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων του Ν. 2331/1995, το έγκλημα της νομιμοποίησης εσόδων τελείται (και) με την χρησιμοποίηση του χρηματοπιστωτικού συστήματος όταν ο δράστης ενεργεί ατομικά και προβαίνει είτε ο ίδιος προσωπικώς είτε μέσω άλλου προσώπου, αλλά για λογαριασμό του ιδίου, σε κατάθεση των χρημάτων που απέκτησε από την εγκληματική δραστηριότητα σε ίδιον αυτού προσωπικό λογαριασμό ή ακόμη και σε κοινό μετ' άλλου (λογαριασμό), και οι λογαριασμοί αυτοί περιλαμβάνουν (και) χρήματα προερχόμενα από νόμιμες πηγές. Ούτως ο δράστης αποκρύβει τις παράνομες οικονομικές του συναλλαγές υπό άλλες νόμιμες και με την μέθοδο της αναμείξεως "ενώνει" τα εισοδήματα που προέρχονται, τόσο από τις νόμιμες, όσο και από τις παράνομες δραστηριότητες, τα οποία κατατίθενται σε τραπεζικό λογαριασμό στο όνομά του.

Συνεπώς στην περίπτωση αυτή η πράξη του γίνεται προς τον σκοπό προκλήσεως συγχύσεως και αβεβαιότητας ως προς την προέλευση των παρανόμων εσόδων και απώτερο στόχο την απόκτηση "νομίμου τίτλου" γι' αυτά, ώστε να εμφανίζονται ως νόμιμα. Εξάλλου, πάντα ταύτα αποτυπώθηκαν στον ν. 3691/2008: Πρόληψη κ.λπ. της νομιμοποίησης παρανόμων εσόδων, τρομοκρατίας, και στο άρθρο 2 αυτού ορίζονται: αριθμ. 1 "Αντικείμενο του παρόντος νόμου είναι η πρόληψη και η καταστολή των αδικημάτων της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες (και της χρηματοδότησης της τρομοκρατίας) όπως αυτά τα αδικήματα ορίζονται κατωτέρω, καθώς και η προστασία του χρηματοπιστωτικού συστήματος από τους κινδύνους που ενέχουν", αριθμ. 2 "Νομιμοποίηση εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες (ξέπλυμα χρήματος) που προβλέπονται στο άρθρο 3 μεταξύ των οποίων υπό στοιχ. ε" δωροδοκία δικαστή (άρθρ. 237 ΠΚ) ως προαναφέρθηκε, αποτελούν οι ακόλουθες πράξεις".....στοιχ. δ' "Η χρησιμοποίηση του χρηματοπιστωτικού τομέα με την τοποθέτηση σε αυτόν ή την διακίνηση μέσω αυτού εσόδων που προέρχονται από εγκληματικές δραστηριότητες, με σκοπό να προσδοθεί νομιμοφάνεια στα εν λόγω έσοδα." Το άρθρο 13 εδ. στ' ΠΚ ορίζει ότι "κατ' επάγγελμα τέλεση του εγκλήματος συντρέχει, όταν από την επανειλημμένη τέλεση της πράξης ή από την υποδομή που έχει διαμορφώσει ο δράστης με πρόθεση επανειλημμένης τέλεσης της πράξης προκύπτει σκοπός του δράστη για πορισμό εισοδήματος." Εξ αυτού προκύπτει ότι για την συνδρομή της επιβαρυντικής περιστάσεως της τελέσεως της πράξεως "κατ' επάγγελμα" απαιτείται αντικειμενικώς μεν επανειλημμένη τέλεση αυτής, χωρίς απαραίτητως να έχει προηγηθεί και καταδίκη του δράστη, υποκειμενικώς δε σκοπός αυτού να πορισθεί εισόδημα από την επανειλημμένη τέλεση του εγκλήματος. Επίσης κατ' επάγγελμα τέλεση συντρέχει και όταν η αξιόποινη πράξη τελείται για πρώτη φορά, όχι όμως ευκαιριακώς αλλά βάσει σχεδίου, δηλαδή όταν από την υποδομή που έχει διαμορφώσει ο δράστης και την οργανωμένη ετοιμότητά του με πρόθεση επανειλημμένης τέλεσης, προκύπτει σκοπός αυτού για πορισμό εισοδήματος. (ΑΠ 235/2013, ΑΠ 570/2006).

Κατά τη διάταξη του άρθρ. 239 του ΠΚ "υπάλληλος στα καθήκοντα του οποίου ανάγεται η δίωξη ή η ανάκριση των αξιοποιώνων πράξεων: α) ... , β) αν εν γνώσει του εξέθεσε σε δίωξη ή τιμωρία κάποιον αθώο ή παρέλειψε να διώξει κάποιον υπαίτιο ή προκάλεσε την απαλλαγή του από την τιμωρία, τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών". Η διάταξη αυτή του εδ. β' προβλέπει δύο ιδιαίτερα και ανεξάρτητα μεταξύ τους εγκλήματα, ήτοι: 1) την έκθεση σε δίωξη ή τιμωρία κάποιου αθώου και 2) την παράλειψη διώξεως ή πρόκληση απαλλαγής από την τιμωρία κάποιου υπαίτιου. Το έγκλημα δε της περιπτώσεως, 2) είναι σωρευτικά μικτό και τελείται με δύο διαφορετικούς

τρόπους, δηλαδή ι) την παράλειψη διώξεως, η οποία τελείται μόνο από πρόσωπο που δικαιούται στην άσκηση ποινικής διώξεως (εισαγγελέα ή δημόσιο κατήγορο) και υ) την πρόκληση απαλλαγής από την τιμωρία, η οποία μπορεί να τελεσθεί από εισαγγελέα, ανακριτή ή ανακριτικό (προανακριτικό) υπάλληλο. Οι δύο αυτοί τρόποι δεν μπορούν να εναλλαχθούν μεταξύ τους, αλλά κάθε τρόπος συνιστά αυτοτελή μορφή τελέσεως της πράξεως. Η τέλεση δε της πράξεως με τη μορφή της "προκλήσεως απαλλαγής" του υπαιτίου από την τιμωρία δεν προϋποθέτει την προηγούμενη άσκηση ποινικής διώξεως, γιατί ο όρος "απαλλαγή" τίθεται εδώ με την "γενική" και όχι την "ποινική" του σημασία, (η οποία, άλλωστε, κατά κυριολεξία, προϋποθέτει απόφαση Δικαστηρίου ή βούλευμα Δικαστικού Συμβουλίου), αφού πρόκληση απαλλαγής από την τιμωρία νοείται καθ' οιονδήποτε τρόπο (εκτός από την παράλειψη ασκήσεως ποινικής διώξεως), ούτε άλλωστε γίνεται λόγος για "απαλλαγή" από την "ποινή", (η οποία προϋποθέτει την άσκηση ποινικής διώξεως). Υποκείμενο του εγκλήματος της κατάχρησης εξουσίας, υπό τη μορφή της προκλήσεως "απαλλαγής" του υπαιτίου από την "τιμωρία", μπορεί να είναι, όχι μόνον ο δικαιούμενος στην άσκηση ποινικής διώξεως, (όπως όταν το έγκλημα τελείται υπό τη μορφή της παραλείψεως διώξεως), αλλά και κάθε (γενικός ή ειδικός) προανακριτικός υπάλληλος, αφού ως "ανάκριση" νοείται και η προανάκριση και η προκαταρκτική εξέταση, και επομένως στην έννοια του "υπαλλήλου", στα καθήκοντα του οποίου ανάγεται η ανάκριση των αξιόποινων πράξεων, εντάσσεται και ο προανακριτικός υπάλληλος, όπως είναι και ο αξιωματικός και υπαξιωματικός της αστυνομίας, ο οποίος είναι, κατά το άρθρ. 33 παρ. 1 ΚΠΔ, γενικός προανακριτικός υπάλληλος. Υποκειμενικά απαιτείται άμεσος δόλος, που συνίσταται στη γνώση της τελέσεως αξιόποινης πράξεως και του υπαιτίου αυτής, καθώς και τη γνώση ότι η συγκεκριμένη συμπεριφορά προκαλεί την απαλλαγή του και τη θέληση να προκληθεί η απαλλαγή αυτή.

Η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη κατά τα άρθρα 93 παρ.3 του Συντάγματος και 139 του Κ.Π.Δ., ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ" Κ.Π.Δ. λόγο αναιρέσεως, όταν σ' αυτή περιέχονται με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από τη διαδικασία στο ακροατήριο σχετικά με τα αντικειμενικά και υποκειμενικά στοιχεία του εγκλήματος, οι αποδείξεις επί των οποίων θεμελιώνονται τα περιστατικά αυτά καθώς και οι σκέψεις με τις οποίες το δικαστήριο υπήγαγε τα αποδειχθέντα περιστατικά στην ουσιαστική ποινική διάταξη που εφαρμόσθηκε. Ιδιαίτερα αιτιολόγηση για την ύπαρξη του δόλου, δεν είναι κατ' αρχήν αναγκαία, αφού αυτός ενυπάρχει στη θέληση παραγωγής των περιστατικών που συγκροτούν την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος και προκύπτει από τις ειδικότερες συνθήκες τελέσεώς του, διαλαμβάνεται δε περί τούτου (δόλου) αιτιολογία στην κύρια αιτιολογία για την ενοχή, εκτός αν αξιώνονται από το νόμο πρόσθετα στοιχεία για την υποκειμενική θεμελίωση του εγκλήματος, όπως η εν γνώσει ορισμένου περιστατικού τέλεση της πράξεως (άμεσος δόλος) ή ορισμένος περαιτέρω σκοπός (εγκλήματα με υπερχειλή υποκειμενική υπόσταση). Ούτω στα τελευταία αυτά εγκλήματα (εγκλήματα σκοπού), όπως είναι και η νομιμοποίηση εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες και η (παθητική) δωροδοκία δικαστή, η αιτιολογία πρέπει να εκτείνεται και στο σκοπό αυτό. Ως προς τις αποδείξεις, αρκεί να αναφέρονται αυτές στην απόφαση γενικώς κατά το είδος τους, χωρίς να είναι ανάγκη να διευκρινίζεται από ποιο ή ποια αποδεικτικά μέσα απεδείχθη η κάθε παραδοχή. Όταν δε εξαιρούνται ορισμένα, δεν ανακύπτει ανάγκη αιτιολογήσεως, γιατί δεν εξαιρούνται τα άλλα, ούτε προκύπτει ότι δεν ελήφθησαν υπ' όψη (τα άλλα), αφού δεν εξαιρέθηκαν. Διά την ύπαρξη τοιαύτης αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό, τα οποία αποτελούν ενιαίο σύνολο. Δεν αποτελούν όμως λόγους αναιρέσεως ή εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ειδικότερα η εσφαλμένη εκτίμηση εγγράφων, η εσφαλμένη αξιολόγηση των μαρτυρικών καταθέσεων η παράλειψη αναφοράς και αξιολογήσεως εκάστου αποδεικτικού μέσου και η παράλειψη της μεταξύ των συσχετίσεως και

εκτιμήσεως, καθ' όσον στην περίπτωση αυτή πλήττεται η αναιρετικώς ανέλεγκτη κρίση του δικαστηρίου της ουσίας.

Τέλος, εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως, η οποία ιδρύει τον από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Ε! του Κ.Π.Δ. λόγο αναιρέσεως, υπάρχει όταν το δικαστήριο της ουσίας αποδίδει στην ερμηνευομένη ή εφαρμοζομένη ποινική ουσιαστική διάταξη έννοια διαφορετική από εκείνη που πραγματικά έχει, ή όταν τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε ότι προέκυψαν τα υπάγει σε διάταξη που δεν αρμόζει στη συγκεκριμένη περίπτωση, παραβιάζοντας έτσι ευθέως το νόμο και όταν η παραβίαση της διατάξεως αυτής γίνεται εκ πλαγίου, για το λόγο ότι έχουν επιλοχώσει στο πόρισμα της αποφάσεως, που περιλαμβάνεται στο συνδυασμό του αιτιολογικού και του διατακτικού, ανάγεται δε στα στοιχεία και την ταυτότητα του εγκλήματος, ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος από τον Άρειο Πάγο ο έλεγχος της ορθής ή μη εφαρμογής του νόμου, οπότε η απόφαση στερείται νομίμου βάσεως.

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το σκεπτικό σε συνδυασμό με το διατακτικό της προσβαλλομένης υπ' αριθμ. 1634/2015 αποφάσεως, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο (Πενταμελές Εφετείο Αθηνών) δέχθηκε, κατά την αναιρετικώς ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του, μετά από συνεκτίμηση των κατ' είδος αναφερομένων αποδεικτικών μέσων, (ένορκες καταθέσεις μαρτύρων κατηγορίας και υπερασπίσεως, όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα, τα οποία αναγνώσθηκαν και αναφέρονται και τις απολογίες των κατηγορουμένων), ότι αποδείχθηκαν τα ακόλουθα ουσιώδη πραγματικά περιστατικά. "Αναφορικά με την αξιόποινη πράξη της κατάχρησης εξουσίας, που αποδίδεται στον πρώτο κατηγορούμενο Ε. Κ., δικαστικό, τότε, λειτουργό, ειδικότερά δε 23ο Τακτικό Ανακριτή Πλημμελειοδικών Αθηνών, αυτός, κατά την κρατήσασα στο Δικαστήριο γνώμη, πρέπει να κηρυχθεί αθώος της εν λόγω πράξης, διότι αυτή δεν στοιχειοθετείται εν προκειμένω αντικειμενικά, καθόσον και αν ακόμη υποτεθούν αληθινά τα πραγματικά περιστατικά, για τα οποία καταδικάστηκε με την εκκαλουμένη απόφαση, ως συγκροτούντα την υπόσταση του ανωτέρω εγκλήματος και τα οποία συνιστούν τη σημερινή παραπάνω κατηγορία, τα εν λόγω περιστατικά δεν θεμελιώνουν την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος αυτού. Ειδικότερα, σύμφωνα με την εκκαλουμένη απόφαση, η παραπάνω αξιόποινη πράξη συνίσταται στο ότι "... κατά το χρονικό διάστημα από 17.11.2000 μέχρι 31.1.2001 ... έχοντας επιληφθεί κυρίας ανακρίσεως εις βάρος των Ι. Α. και Ι. Μ. ... για έκρηξη κατά συρροή ... σε βάρος του πρώτου και για ηθική αυτουργία στην πράξη αυτή σε βάρος του δευτέρου ... προκάλεσε με γνώση την απαλλαγή των κατηγορουμένων ... με το ... 2608/2001 βούλευμα του δευτεροβαθμίου Συμβουλίου Εφετών, παραλείποντας να εξετάσει ως μάρτυρες, καίτοι η ταυτότητά τους προέκυπτε από τα στοιχεία της δικογραφίας και είχαν εξεταστεί ως μάρτυρες κατά την αυτεπάγγελτη προανάκριση που είχε προηγηθεί, τόσο τους ιδιωτικούς αστυνομικούς Χ. Σ. και Θ. Μ., που με τις καταθέσεις τους υποδείκνυαν, κυριολεκτικά τον Ι. Α., ως φυσικό αυτουργό, όσο και τους αστυνομικούς Ν. Χ., Β. Κ. της Υποδιεύθυνσης Δίωξης Εγκλημάτων κατά ζωής και ιδιοκτησίας και Ι. Κ. του Τμήματος Ασφαλείας Ομονοίας, που είχαν συλλέξει στοιχεία που βεβαίωναν την τέλεση της πράξεως από τους δυο αυτούς υπαίτιους και τούτο (εξέταση) επιβαλλόταν και από τα αποδεικτικά στοιχεία και τους αρνητικούς ισχυρισμούς των κατηγορουμένων, γεγονός μάλιστα που εκμεταλλεύτηκαν οι δυο πρώτοι μάρτυρες ... και με ένορκες βεβαιώσεις τους ενώπιον του Ειρηνοδίκη Πειραιά, ο Θ. Μ. στις 6.4.2001 και ο Χ. Σ. στις 8.6.2001, μετά την περάτωση της κυρίας ανακρίσεως και πριν την έκδοση του βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, δήλωναν, ότι οι προανακριτικές τους καταθέσεις ήταν προϊόν υποβολής και επιβολής από τους αστυνομικούς προανακριτικούς υπαλλήλους". Δεν θεμελιώνουν δε τα πραγματικά αυτά περιστατικά την αντικειμενική υπόσταση του παραπάνω εγκλήματος, διότι:

α) αφού και κατά την εκκαλουμένη απόφαση, οι παραπάνω πέντε μάρτυρες είχαν εξεταστεί κατά την αυτεπάγγελτη προανάκριση, δεν υφίστατο κατά το νόμο υποχρέωση του κατηγορουμένου

τακτικού ανακριτή να εξετάσει τους μάρτυρες αυτούς και στα πλαίσια της τακτικής ανάκρισης που διενεργούσε για την ίδια πράξη, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 248 παρ. 3 ΚΠΔ, τόσο όπως ισχύουν μετά το άρθρο 30 παρ. 4 του νόμου 4055/2012, κατά τις οποίες "Αν προηγήθηκε προανάκριση ή προκαταρκτική εξέταση, ο ανακριτής δεν επαναλαμβάνει τις ανακριτικές πράξεις που έχουν γίνει στο πλαίσιο τους. Μόνο όταν κρίνει ότι οι πράξεις δεν έγιναν νομότυπα ή όταν, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, χρειάζονται ειδική συμπλήρωση, επαναλαμβάνει αυτές", όσο και όπως οι διατάξεις αυτές ίσχυαν πριν το νόμο 4055/2012, κατά τις οποίες "Εάν προηγήθη προανάκριση, ο ανακριτής επιχειρεί εκ νέου τις ήδη γενομένες ανακριτικές πράξεις, όταν αυτές χρήζουσι συμπληρώσεως ή δεν εγένοντο κατά τους νομίμους τύπους ή όταν κρίνει τούτο σκόπιμον". Κατά συνέπεια, αφού οι παραπάνω πέντε μάρτυρες είχαν εξεταστεί κατά την αυτεπάγγελτη προανάκριση, χωρίς, παράλληλα, να αποδίδεται στον ανωτέρω κατηγορούμενο, ότι οι προανακριτικές αυτές καταθέσεις τους έρχονταν συμπληρώσεως ή ότι δεν είχαν γίνει σύμφωνα με τους νομίμους τύπους, γεγονός τα οποία, ούτως ή άλλως, ούτε από την αποδεικτική διαδικασία προέκυψαν, δεν υφίστατο, σύμφωνα με το νόμο, υποχρέωση του κατηγορουμένου τακτικού τότε ανακριτή να εξετάσει εκ νέου, στα πλαίσια της κύριας ανάκρισης που διενεργούσε, τους εν λόγω μάρτυρες, την εκ νέου εξέταση των οποίων ούτε αποδίδεται, αλλά ούτε και προέκυψε, ότι έκρινε ο ίδιος σκόπιμη. Αντίθετη, φυσικά, κρίση δεν μπορεί να συναχθεί από τα αναφερόμενα στην εκκαλουμένη απόφαση (με τη λέξη "καίτοι"), ως προς την υποχρέωση του πρώτου κατηγορουμένου να εξετάσει τους παραπάνω μάρτυρες, ότι δηλαδή "η ταυτότητά τους (των μαρτύρων) προέκυψε από τα στοιχεία της δικογραφίας", ότι "είχαν εξεταστεί (οι εν λόγω μάρτυρες) ως μάρτυρες κατά την αυτεπάγγελτη προανάκριση που είχε προηγηθεί", ότι "με τις καταθέσεις τους (οι εξ αυτών Χ. Σ. και Θ. Μ.) υποδείκνυαν, κυριολεκτικά τον Ι. Α., ως φυσικό αυτουργό (των εκρήξεων)", ότι "είχαν συλλέξει (οι λοιποί τρεις μάρτυρες- αστυνομικοί) στοιχεία που βεβαίωναν την τέλεση της πράξεως (των εκρήξεων) από τους δυο αυτούς υπαιτίους (Α. και Μ.) και ότι "επιβαλλόταν (η εξέταση των παραπάνω πέντε μαρτύρων) και από τα αποδεικτικά στοιχεία και τους αρνητικούς ισχυρισμούς των (ανωτέρω) κατηγορουμένων (για τις εκρήξεις)". Και δεν είναι ικανά τα δεδομένα αυτά να θεμελιώσουν την παραπάνω αξιόποινη πράξη της κατάχρησης εξουσίας, διότι, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 248 του ΚΠΔ που προεκτέθηκαν, η υποχρέωση (στη χειρότερη για τον πρώτο κατηγορούμενο εκδοχή και όχι η διακριτική ευχέρεια) του τακτικού ανακριτή να (επαν)εξετάσει τους κατά την προανάκριση εξετασθέντες μάρτυρες, να επιχειρήσει, δηλαδή, εκ νέου, επαναλαμβάνοντας την εξέτασή τους, τη διενέργεια της οικείας, ήδη γενομένης, (προ)ανακριτικής πράξης, εξαρτάται αποκλειστικά και μόνο από το αν η προανακριτική εξέταση των μαρτύρων αυτών χρειάζεται συμπλήρωση, κατά την τακτική ανάκριση ή από το αν δεν έγινε νομότυπα κατά την προανάκριση και όχι από το αν ή και από το αν η ταυτότητά τους (των κατά την προανάκριση εξετασθέντων μαρτύρων) προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας, από το αν αυτοί έχουν εξεταστεί ως μάρτυρες κατά την αυτεπάγγελτη προανάκριση που έχει προηγηθεί, από το αν υποδεικνύουν κάποιον ως φυσικό αυτουργό του εγκλήματος για το οποίο γίνεται η τακτική ανάκριση, από το αν τα στοιχεία που έχουν συλλέξει βεβαιώνουν την τέλεση της πράξης για την οποία γίνεται η τακτική ανάκριση από συγκεκριμένο πρόσωπο, από τους αρνητικούς ισχυρισμούς των κατηγορουμένων και από τα "αποδεικτικά στοιχεία" τόσο εκείνα που προσκομίσθηκαν από τους κατηγορούμενους, όπως φαίνεται να εννοεί με τη σχετική περικοπή της η εκκαλουμένη απόφαση, όσο και εν γένει εκείνα της δικογραφίας, όπως αορίστως ως προς το δεδομένο αυτό των "αποδεικτικών στοιχείων" γίνεται δεκτό με την εκκαλουμένη απόφαση. Κατά συνέπεια, αφού, σύμφωνα με όσα προεξετέθησαν, στην προκειμένη υπόθεση ούτε στην εκκαλουμένη απόφαση αναφέρεται, ούτε από την αιτιολογική διαδικασία προέκυψε η συνδρομή κάποιας από τις δυο παραπάνω προϋποθέσεις, ως στοιχείο της αντικειμενικής υπόστασης της ανωτέρω αξιόποινης πράξης, για την οποία

καταδικάστηκε με την εκκαλουμένη απόφαση ο πρώτος κατηγορούμενος, ήτοι ότι η κατά την προανάκριση εξέταση των παραπάνω πέντε μαρτύρων χρειαζόταν συμπλήρωση ή ότι δεν είχε γίνει νομότυπα, δεν υφίστατο υποχρέωση του πρώτου κατηγορουμένου να επανεξετάσει τους μάρτυρες αυτούς στα πλαίσια της τακτικής ανάκρισης που διενεργούσε. Αφού, επομένως, δεν είχε σχετική υποχρέωση, η οικεία παράλειψή του δεν στοιχειοθετεί την αντικειμενική υπόσταση της παραπάνω αξιόποινης πράξης, για την οποία καταδικάστηκε.

β) Και αν ακόμη αγνοηθούν όλα τα παραπάνω και γίνει δεκτό, ότι ο πρώτος κατηγορούμενος είχε υποχρέωση επανεξέτασης των παραπάνω πέντε μαρτύρων και αν, επίσης, αγνοηθούν, επιπροσθέτως, όλα όσα παρακάτω αναφέρονται ως προς το απαλλακτικό, σύμφωνα με την εκκαλουμένη απόφαση, για τους Α. και Μ., 2608/2011 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, η ανωτέρω παράλειψη του πρώτου κατηγορουμένου δεν συνδέεται αιτιωδώς, ήτοι δεν προκάλεσε, ούτε, ενόψει της φύσης της, ήταν ικανή να προκαλέσει την ενέργεια των, εκ των ανωτέρω μαρτύρων, Θ. Μ. και Χ. Σ. "να δηλώσουν με τις ένορκες βεβαιώσεις τους ενώπιον του Ειρηνοδίκη Πειραιά στις 6.4.2001 ο πρώτος και στις 8.6.2001 ο δεύτερος, μετά την περάτωση της κύριας ανακρίσεως και πριν την έκδοση του βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, ότι οι προανακριτικές τους καταθέσεις ήταν προϊόν υποβολής και επιβολής από τους αστυνομικούς προανακριτικούς υπαλλήλους", όπως επιχειρείται προκειμένου να στοιχειοθετηθεί η παραπάνω αξιόποινη πράξη της κατάχρησης εξουσίας, να συνδεθεί με την εκκαλουμένη απόφαση η ανωτέρω παράλειψη του πρώτου κατηγορουμένου με την έκδοση του παραπάνω απαλλακτικού βουλεύματος, μέσω της δυνατότητας, που, όπως αφήνει να διαφανεί η εκκαλουμένη απόφαση, παρείχε με την ανωτέρω παράλειψη του ο πρώτος κατηγορούμενος στους παραπάνω μάρτυρες να προβούν στις ανωτέρω "δηλώσεις τους", με τις οποίες ανακάλεσαν ουσιαστικά τις προανακριτικές καταθέσεις τους. Και δεν συνδέεται αιτιωδώς η ανωτέρω παράλειψη του πρώτου κατηγορουμένου με τις παραπάνω ανακλητικές μαρτυρικές δηλώσεις, τούτο δε με τη χειρότερη για τον πρώτο κατηγορούμενο εκδοχή, ότι, παραβλέποντας όλα όσα παρακάτω εκτίθενται σχετικά, το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών οδηγήθηκε στην έκδοση του παραπάνω απαλλακτικού βουλεύματος του αποκλειστικά βάσει των δηλώσεων αυτών ή και με αφορμή και τις εν λόγω δηλώσεις, για τους εξής λόγους: 1) Οι ανωτέρω μάρτυρες Θ. Μ. και Χ. Σ. θα μπορούσαν, αν είχαν κληθεί από τον πρώτο κατηγορούμενο για να εξετασθούν στα πλαίσια της κύριας ανάκρισης που αυτός διενεργούσε, να ανακαλέσουν με τις ανακριτικές αυτές καταθέσεις τους τις προανακριτικές καταθέσεις τους, ισχυριζόμενοι ενώπιον του τακτικού ανακριτή, ότι οι προανακριτικές καταθέσεις τους είναι "προϊόν υποβολής και επιβολής από τους αστυνομικούς προανακριτικούς υπαλλήλους", ήτοι να πράξουν και να ισχυρισθούν ενώπιον του τακτικού ανακριτή όσα έπραξαν και ισχυρίστηκαν με τις παραπάνω ένορκες βεβαιώσεις τους και, συνεπώς, δεν ήταν η ανωτέρω παράλειψη του πρώτου κατηγορουμένου το γεγονός που τους παρείχε τη δυνατότητα να προβούν στις παραπάνω ένορκες βεβαιώσεις τους. 2) Επίσης και αν ακόμη ο πρώτος κατηγορούμενος τους είχε καλέσει για να τους εξετάσει και αν ακόμη οι μάρτυρες αυτοί επαναλάμβαναν και κατά ν εξέτασή τους από τον πρώτο κατηγορούμενο τα όσα είχαν καταθέσει προανακριτικά και πάλι θα μπορούσαν να ανακαλέσουν τις καταθέσεις τους, ανακριτικές και προανακριτικές, με τον ίδιο παραπάνω τρόπο που ανακάλεσαν τις προανακριτικές, με διάφορες αιτιολογίες, μεταξύ των οποίων η απλούστερη, ότι δεν πρόβησαν στην ανάκληση αυτή ενώπιον του τακτικού ανακριτή, επειδή, λόγω της δικαστικής του ιδιότητας, φοβήθηκαν, σε περίπτωση που δεν γίνονταν πιστευτοί, τις συνέπειες της ανάκλησής τους. 3) Όχι μόνο τούτο, αλλά, αντίθετα, αν ο πρώτος κατηγορούμενος ήθελε, να διευκολύνει τους παραπάνω μάρτυρες στην ανωτέρω ανάκλησή τους, θα τους καλούσε για να τους εξετάσει ο ίδιος, διότι, με τον τρόπο αυτό, θα τους παρείχε τη δυνατότητα να ανακαλέσουν με τις ενώπιον του καταθέσεις τους και μάλιστα με τον εν λόγω περισσότερο αξιόπιστο τρόπο, τις προανακριτικές καταθέσεις τους, με την ίδια

παραπάνω, όπως και ενώπιον του Ειρηνοδίκου, αιτιολογία, αφού δεν είναι σπάνιο το φαινόμενο, κατηγορούμενοι κυρίως, να επικαλούνται την αιτιολογία αυτή για να δικαιολογήσουν τη διαφοροποίησή τους από τις προανακριτικές τους απολογίες. Μάλιστα, στην ίδια αυτή περίπτωση, για να γίνει περισσότερο πιστευτός και να αποκλείσει κάθε υπόνοια σε βάρος του, ο πρώτος κατηγορούμενος θα καλούσε για εξέταση και τους προανακριτικούς υπαλλήλους που είχαν εξετάσει τους παραπάνω μάρτυρες, χωρίς από την ενέργειά του αυτή να κινδυνεύει η (τυχόν) αξιοπιστία των ανακλητικών, δηλώσεων των μαρτύρων, αφού οι προανακριτικοί υπάλληλοι, εξεταζόμενοι ως μάρτυρες, δεν θα επιβεβαίωναν φυσικά τα όσα αξιόποινα τους απέδιδαν οι μάρτυρες. 4) Επίσης, δύσκολα μπορεί να γίνει πιστευτό, ότι επελέγη η παραπάνω μορφή συνδρομής του πρώτου κατηγορουμένου προς τον Ι. Μ., αφού οι νομικοί, τουλάχιστον, παραστάτες του τελευταίου γνώριζαν, ότι η ανάκληση των δυο προανακριτικών μαρτυρικών καταθέσεων, η οποία ανάκληση φαίνεται, κατά την εκκαλουμένη, να υποκρύπτεται πίσω από την παραπάνω παράλειψη του πρώτου κατηγορουμένου, δεν αποτελούσε απολύτως πρόσφορο μέσο παροχής βοήθειας προς τον Ι. Μ., πρωτίστως, διότι το Συμβούλιο Εφετών, έχοντας στη διάθεσή του το σύνολο της δικογραφίας, ήτοι, μεταξύ των άλλων και τόσο τις προανακριτικές καταθέσεις των παραπάνω μαρτύρων, όσο και τις ανακλητικές τούτων ένορκες βεβαιώσεις των μαρτύρων αυτών, θα μπορούσε, να θεωρήσει ως περισσότερο αξιόπιστες τις μαρτυρικές καταθέσεις τους, αλλά και, αν τούτο δεν έπραττε, να διατάξει, ενόψει της παραπάνω αντίθεσης, περαιτέρω ανάκριση με την εξέταση των ανωτέρω μαρτύρων από τον τακτικό ανακριτή, ήτοι με τη διενέργεια της πράξης την οποία φέρεται, ότι παρέλειψε ο πρώτος κατηγορούμενος. Ενόψει τούτων, η παραπάνω παράλειψη του πρώτου κατηγορουμένου δεν συνδέεται, μέσω των ανωτέρω ένορκων βεβαιώσεων αιτιωδώς με το απαλλακτικό, για τον Ι. Μ., βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, ως στοιχείο, η απαλλακτική αυτή κρίση, της παραπάνω αξιόποινης πράξης της κατάχρησης εξουσίας που του αποδίδεται, η οποία πράξη, για το λόγο τούτο, δεν στοιχειοθετείται εν προκειμένω αντικειμενικά.

γ) Τέλος, δεν υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της παραπάνω παράλειψης του πρώτου κατηγορουμένου και της απαλλακτικής κρίσης του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, διότι: 1) η παράλειψη αυτή, με τη χειρότερη για τον πρώτο κατηγορούμενο εκδοχή, οδήγησε στην ανάκληση των προανακριτικών καταθέσεων των δυο μόνο από τους παραπάνω πέντε μάρτυρες και, συνεπώς, το Συμβούλιο Εφετών θα μπορούσε, βάσει των λοιπών τριών μαρτυρικών καταθέσεων, για τις οποίες δεν χώρησε ανάκληση, να διαμορφώσει διαφορετική κρίση, αν μάλιστα ληφθεί υπόψη αφενός μεν ότι οι ανακληθείσες καταθέσεις αφορούσαν, σύμφωνα με την εκκαλουμένη απόφαση, άρα και τη σημερινή κατηγορία, τον Ι. Α., ενώ οι λοιπές τρεις μη ανακληθείσες αφορούσαν και τους δυο τότε κατηγορούμενους και αφετέρου ότι οι ανακαλέσαντες ήταν ιδιωτικοί αστυνομικοί, σε αντίθεση με τους λοιπούς, οι οποίοι ήταν αστυνομικοί της ΕΛΑΣ. 2) Το Συμβούλιο Εφετών, έχοντας στη διάθεσή του το σύνολο της δικογραφίας, άρα τόσο τις προανακριτικές καταθέσεις των ανακαλεσάντων, όσο και τις ανακλητικές ένορκες βεβαιώσεις τους, όπως, φυσικά και τις καταθέσεις των τριών μη ανακαλεσάντων αστυνομικών, έκρινε βάσει του συνόλου και των στοιχείων τούτων και, εν πάση περιπτώσει είχε τη δυνατότητα να κρίνει βάσει του συνόλου αυτού και όχι αποκλειστικά και μόνο βάσει των παραπάνω ένορκων βεβαιώσεων. 3) Και αν ακόμη το Συμβούλιο Εφετών είχε στη διάθεσή του ως μόνα αποδεικτικά στοιχεία τις ανωτέρω δυο προανακριτικές καταθέσεις και τις ένορκες βεβαιώσεις ανάκλησής τους, κατά την εκτίμηση τούτων οπωσδήποτε θα στάθμιζε τους ανωτέρω λόγους, των οποίων έγινε επίκληση για να δικαιολογηθεί η ανάκληση. 4) Δεδομένου ότι οι ανακληθείσες μαρτυρικές καταθέσεις αφορούσαν, σύμφωνα με την εκκαλουμένη και τη σημερινή κατηγορία, μόνο τον Ι. Α. και όχι και τον Ι. Μ., τότε, το Συμβούλιο Εφετών, αν επηρεάστηκε στην κρίση του από τις ανακλήσεις, θεωρώντας βάσιμους τους ανωτέρω λόγους ανάκλησης και μη λαμβάνοντας γι' αυτό

υπόψη του τις ανακληθείσες προανακριτικές καταθέσεις, θα είχε καταλήξει σε απαλλακτική κρίση μόνο για τον Ι. Α. και υπό την πρόσθετη προϋπόθεση, ότι δεν θα θεωρούσε πειστικά ως προς αυτόν τα όσα επιβαρυντικά είχαν καταθέσει και για τον ίδιο οι τρεις υπόλοιποι μάρτυρες και όχι και για τον Ι. Μ.. 5) Δεν ήταν η παραπάνω παράλειψη του πρώτου κατηγορουμένου εκείνη που οδήγησε το Συμβούλιο Εφετών στη διαμόρφωση της παραπάνω απαλλακτικής κρίσης του, διότι, πέραν των όσων έχουν εκτεθεί για την έλλειψη δυνατότητας της παράλειψης αυτής να επηρεάσει την ανωτέρω δικαστική κρίση, αν το Συμβούλιο Εφετών έκρινε αναγκαία την ανωτέρω παραληφθείσα ενέργεια του πρώτου κατηγορουμένου, τότε, δεν θα επιβράβευε την εν λόγω παράλειψη, όπως ουσιαστικά φέρεται να έπραξε, καταλήγοντας βάσει της παράλειψης αυτής στην παραπάνω κρίση του, αλλά, αντίθετα, εντοπίζοντας την εν λόγω παράλειψη, θα ζητούσε τη συμπλήρωσή της, διατάσσοντας περαιτέρω ανάκριση, προκειμένου, κατά την ανάκριση αυτή, να εξετασθούν από τον τακτικό ανακριτή οι μη εξετασθέντες και απ' αυτόν μάρτυρες, ώστε να αποφασίσει στη συνέχεια το Συμβούλιο με βάση και τα εν λόγω στοιχεία. Εφόσον, συνεπώς, δεν υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της παραπάνω παράλειψης του πρώτου κατηγορουμένου και της απαλλακτικής κρίσης του ανωτέρω εφετειακού βουλεύματος, μέσω της οποίας απαλλακτικής κρίσης φέρεται, ότι τέλεσε ο πρώτος κατηγορούμενος την αξιόποινη πράξη της κατάχρησης εξουσίας, με την απαλλαγή των ανωτέρω Ι. Α. και Ι. Μ., η εν λόγω πράξη δεν στοιχειοθετείται εν προκειμένω αντικειμενικά, γι' αυτό και ο κατηγορούμενος πρέπει να κηρυχθεί αθώο αυτής".

(Ακολουθεί η μη κρατήσασα γνώμη της μειοψηφίας).

Αναφορικά με την αξιόποινη πράξη της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα, υπό τις προεκτεθείσες μορφή συμμετοχής, που αποδίδεται στους κατηγορουμένους, η πλειοψηφούσα γνώμη του δικαστηρίου είναι η εξής: Κατά τη διάταξη του άρθρου 237 παρ. 1 ΠΚ....(τίθεται η νομική σκέψη). Στην προκειμένη περίπτωση από τις ένορκες επ' ακροατηρίω καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας και υπερασπίσεως, όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα, τα οποία αναγνώσθηκαν και αναφέρονται παραπάνω λεπτομερώς και τις απολογίες των κατηγορουμένων, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο εκ των κατηγορουμένων Ε. Κ., πρώην δικαστικός λειτουργός, εισήλθε στο δικαστικό σώμα στις 16.1.1985 και υπηρέτησε σ' αυτό μέχρι τις 16.6.2005 οπότε παύθηκε οριστικά από το λειτούργημά του, ενώ έφερε το βαθμό του Προέδρου Πρωτοδικών, λόγω ανεπάρκειας υπηρεσιακού ήθους, με την υπ' αρ. 15/2005 απόφαση της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου. Κατά τη χρονική περίοδο από 16.9.1997 έως 15.9.2001 άσκησε καθήκοντα ανακριτή στο 23ο Ανακριτικό Τμήμα του Πρωτοδικείου Αθηνών, αφού πέτυχε με αίτησή του να ανανεωθεί η αρχική θητεία του με απόφαση της ολομέλειας του Πρωτοδικείου Αθηνών. Με την τελευταία αυτή ιδιότητά του ο κατηγορούμενος εκ Κ. ανέλαβε κατά το χρονικό διάστημα από 17.11.2000 έως 31.1.2001 με τη μορφή της "συνοδείας", τη διενέργεια κυρίας ανακρίσεως σε βάρος του Ι. Α. και Ι. Μ. (ήδη συγκατηγορούμενο του), εναντίον των οποίων είχε ασκηθεί ποινική δίωξη εκτός άλλων αξιοποιώνων πράξεων και για την κακουργηματικού χαρακτήρα αξιόποινη πράξη της εκρήξεως κατά συρροή με πρόθεση, από την οποία πράξη ήταν δυνατό να προκύψει κίνδυνος για άνθρωπο, σε βάρος του πρώτου Ι. Α. ως φυσικού αυτουργού και σε βάρος του δευτέρου Ι. Μ. ως ηθικού αυτουργού στην πράξη αυτή. Ειδικότερα, οι πράξεις που αποδίδοντο σ' αυτούς είχαν επισυμβεί στις 26.7.2000 στη συμβολή των οδών ... στην Αθήνα, στις 3.8.2000 στην οδό ... στον Πειραιά και στις 10.10.2000 στην οδό ... στον ..., με εκρήξεως που είχαν προκληθεί νυκτερινές ώρες, σε καταστήματα ηλεκτρονικών παιχνιδιών που εκμεταλλευόταν ο Χ. Β., εναντίον του οποίου είχε εκδηλώσει επαγγελματική αντιζηλία ο Ι. Μ., ο οποίος είχε αναπτύξει συναφή με αυτόν δραστηριότητα με επίκεντρο την πόλη του Πειραιά. Επισημαίνεται ότι ο ανωτέρω Χ. Β., καθώς και ο συνεταίρος του Δ. Σ. είχαν υποβάλει την από 23.10.2000 αίτηση με αναφορά παραπόνων προς τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Πειραιά, στην οποία δήλωναν πλην των άλλων, ότι δεχόντουσαν πολλά απειλητικά τηλεφωνήματα τόσο για τη ζωή τους όσο και για

την παρουσία τους, και περί ενοχοποίησής τους για δήθεν διαπραχθείσα από αυτούς, διάφορες εγκληματικές ενέργειες και ότι θεωρούσε ως κύριο ύποπτο και δράστη των προαναφερομένων εκρήξεων τον κατηγορούμενο Ι. Μ., ισχυριζόμενο επιπλέον ότι ο τελευταίος είχε απειλήσει "ευθέως και προσωπικώς", το δεύτερο απ' αυτούς Δ. Σ., επιδιώκοντας με τον τρόπο αυτό να αποτραπεί η μίσθωση του ανωτέρω, επί της οδού ... καταστήματος κατά τη διενεργηθείσα για την υπόθεση αυτή, στο πλαίσιο, της αυτεπαγγέλτως προηγηθείσας αστυνομικής προανάκρισης, έρευνα στο σπίτι και στο γραφείο του Ι. Μ., βρέθηκαν σ' αυτά τα όπλα, πυρομαχικά καθώς επίσης και 350 κασέτες τηλεφωνικών υποκλοπών. Επίσης, στα πλαίσια της ίδιας προανάκρισης, εξετάστηκαν ως μάρτυρες οι ιδιωτικοί αστυνομικοί Θ. Μ. και Χ. Σ., οι οποίοι κατέθεσαν, ότι εργαζόμενοι ως ιδιωτικοί αστυνομικοί στη φύλαξη του επί της συμβολής των οδών ... και ... πολυκαταστήματος "..." είχαν αντιληφθεί πριν από την προκληθείσα πρώτη των άνω εκρήξεων, δύο άτομα τα οποία επέβαιναν εντός αυτοκινήτου, που είχε σταθμεύσει επί της οδού Ο ακολούθως αποβιβάστηκε από αυτό το ένα άτομο, το οποίο, αφού κατευθύνθηκε προς την οδό ..., απ' όπου παρέλαβε μοτοσικλέτα μεγάλου κυβισμού, απομακρύνθηκε μετά ταύτα, κινούμενο περιμετρικώς του πιο πάνω πολυκαταστήματος. Ότι μετά από την εν λόγω έκρηξη, το ίδιο άτομο, με την ίδια μοτοσικλέτα, διήλθε εκ νέου από τον τόπο της εκρήξεως. Επίσης, οι ίδιοι μάρτυρες, κατά την προανάκριση, σε επιδειχθείσα σ' αυτούς φωτογραφία αλλά και σε βιντεοσκόπηση, αναγνώρισαν ανεπιφύλακτα το ανωτέρω άτομο, που είχαν δει την νύκτα της εκρήξεως, στο πρόσωπο του Βούλγαρου υπηκόου Ι. Α., ο οποίος απολογούμενος, δέχθηκε ότι εργαζόταν σε κατάσταση ηλεκτρονικών παιγνίων του συγκατηγορούμενου του Ι. Μ.. Βάση των ανωτέρω στοιχείων, αλλά και των καταθέσεων των αστυνομικών Ν. Χ. Β. Κ. της Υποδιεύθυνσης Δίωξης Εγκλημάτων κατά ζωής και ιδιοκτησίας και Ι. Κ. του τμήματος Ασφαλείας Ομονοίας, οι οποίοι κατά την αυτεπάγγελτη προανάκριση, είχαν συλλέξει στοιχεία σε βάρος των άνω κατηγορουμένων, προέκυπταν σοβαρές ενδείξεις ως προς την τέλεση απ' αυτούς των αξιοποιώνων πράξεων που τους αποδέχθηκαν. Ο εκ των κατηγορούμενων Ι. Α. προσήχθη ενώπιον του ανακριτή Ε. Κ. στις 17.11.2000 και ζήτησε προθεσμία απολογίας για τις 22.11.2000. Κατά την τελευταία αυτή ημερομηνία απολογούμενος, αρνήθηκε όλες τις κατηγορίες που του απαγγέθηκαν και αμέσως μετά την απολογία του κρατήθηκε προσωρινά, με σύμφωνη γνώμη ανακριτή και Εισαγγελέα, εκδοθέντος προς τούτου του με αρ. 29/2000 εντάλματος προσωρινής κρατήσεως του ανακριτή Ε. Κ., για τις κακουργηματικού χαρακτήρα πράξεις της εκρήξεως κατ' συρροή και της κατοχής εκρηκτικών. Ο εκ των κατηγορουμένων Ι. Μ. προσήχθη ενώπιον του ανακριτή Ε. Κ. στις 17.11.2000 και αφού δήλωσε ότι διορίζει ως συνηγόρους του τους δικηγόρους Α. Ο. και Ν. Α., ζήτησε και έλαβε προθεσμία απολογίας για τις 22.11.2000. Τελικά απολογήθηκε στις 24.11.2000 παριστάμενος με τον δικηγόρο Ν. Α., οπότε και αρνήθηκε όλες τις κατηγορίες που του απαγγέθηκαν. Μετά την απολογία του αφέθηκε ελεύθερος με τους περιοριστικούς όρους της καταβολής εγγυοδοσίας 20.000.000 δρχ., (με μετρητά ή εγγυητική επιστολή) καταβλητέας με αρ. 11.12.2000, της εμφάνισής του την 1η και 16η ημέρα κάθε μήνα στο Α.Τ. της κατοικίας του και της απαγόρευσης εξόδου του από τη χώρα. Ακολουθούν ο ανακριτής Ε. Κ.ς έκανε δεκτή την αίτηση του Ι. Μ. για τη μείωση του ποσού της επιβληθείσας σ' αυτόν εγγυοδοσίας και, παρά την αντίθετη εισαγγελική πρόταση, με την υπ' αρ. ...12.2 ??????διάταξή του, μείωσε αυτήν στο ποσό των 5.000.000 δρχ. Να σημειωθεί ότι κατά το αυτό χρονικό διάστημα ο Ι. Μ.ς διώκετο κατόπιν ασκηθείσας ποινικής δίωξης και για την πράξη της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες, για την οποία είχε διαταχθεί η διενέργεια κυρία ανακρίσεως, ο χειρισμός της οποίας είχα ανατεθεί στον 5ο τακτικό Ανακριτή του Πρωτοδικείου Αθηνών. Από τη ΓΑΔΑ όπου εκρατείτο για την υπόθεση των εκρήξεων, απευθύνθηκε σε διάφορους δικηγόρους, όπως τον Μ. Δ. και Α. Κ., προκειμένου να αναλάβουν τις άνω υποθέσεις του. Τελικά όμως στην υπόθεση των εκρήξεων παρουσιάστηκε με τον

προαναφερόμενο δικηγόρο, ενώ το πέρα της ανακρίσεως υπέγραψε ο δικηγόρος Κ. Ζ. Εν συνέχεια η υπόθεση αυτή εισήχθη στο Συμβούλιο Πλημ/κών Αθηνών, το οποίο, με το υπ' αριθ. 2781/2001 βούλευμα παρέπεμψε τον Ι. Μ. μαζί με τον αλλοδαπό συγκατηγορούμενο του ενώπιον του ΜΟΔ Αθηνών για να δικάσσει για τις ανωτέρω αξιόποινες πράξεις. Εκκρεμούσης του βουλεύματος αυτού ο Ι. Μ.ς απευθύνθηκε στο δικηγόρο Αθηνών Γ. Α., ο οποίος είχε χειριστεί με επιτυχία στο παρελθόν, υποθέσεις του, προς τον οποίο, όπως και στον από τότε δικηγόρο και μόλις αποκτήσαντα τη σχετική άδεια ασκήσεως επαγγέλματος υπό του πρώτου Σ. Α., ανέθεσε τον περαιτέρω νομικό χειρισμό της υπόθεσής του, επιπροσθέτως στον ίδιο δικηγόρο, παρέσχε εντολή χειρισμού και της προαναφερόμενης υπόθεσής του για παράβαση του ν. 2331/1995, που εκκρεμούν στον 5ο τακτικό ανακριτή. Ακολούθως, μετά την εκδίκαση του 2781/2001 βουλεύματος οι παραπεφθέντες με τους Ι. Μ. και Ι. Α. άσκησαν κατ' αυτού εφέσεις, επί των οποίων εκδόθηκε το υπ' αρ. 2608/20001 αμετάκλητο βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών, το οποίο αποφάνθηκε να μη γίνει κατηγορία σε βάρος τους για τις πράξεις των εκρήξεων, ελλείψει σοβαρών ενδείξεων ενοχής.

Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι ο Ε. Κ., κατά το χρονικό διάστημα από 17.11.2000 μέχρι την απολογία των Ι. Μ. στις 24.11.2000, απαίτησε από τον τελευταίο, ως δώρο, μέσω του Π. Μ., δικηγόρου Πειραιά και βουλευτή του κόμματος της ... με τον οποίο γνωρίζοντο, τόσο ο ίδιος όσο και οι Ι. Μ., το ποσό των 7.000.000 δρχ. και ήδη 20.542.92€, με τον σκοπό να χειριστεί ευνοϊκά την ως άνω υπόθεση του, που εκκρεμούσε ενώπιον του ως άνω ανακριτή, και να μην επιβάλλει την προσωρινή του κράτηση ο Ι. Μ., ο οποίος θεωρούσε σφόδρα πιθανή την προσωρινή του κράτηση, αφού όλα τα μέχρι τότε στοιχεία της δικογραφίας ήταν εναντίον του, και έχοντας προηγηθεί και η προσωρινή κράτηση, ως φυσικού αυτουργού των εκρήξεων, του Ι. Α., υποσχέθηκε την καταβολή του παραπάνω χρηματικού ποσού προς τον Ε. Κ.. Προς τούτο ο Ι. Μ. παρέδωσε το χρηματικό ποσό των 7.000.000 δρχ. στον Π. Μ., προκειμένου να τα μεταβιβάσει στη συνέχεια στον Ε. Κ. δια της καταθέσεώς του σε τραπεζικό λογαριασμό του τελευταίου του παραπάνω τρόπο μεταβιβάσεως σ' αυτόν του ποσού των 7.000.000 δρχ. από τον Ι. Μ., υπέδειξε στον τελευταίο, μέσω του Π. Μ., (στον οποίο και έδωσε τον αριθμό του προσωπικού του λογαριασμού), ο Ε. Κ., με σκοπό να συγκαλύψει την αληθινή προέλευση τούτου, ως προερχομένου από την αξιόποινη πράξη της παθητικής δωροδοκίας δικαστή, αφού ο Π. Μ. και το δικηγορικό του γραφείο κατ' εκείνο το χρόνο δεν φαίνονταν να χειρίζεται εκκρεμή υπόθεση ενώπιον του ως άνω Ανακριτή. Ακολούθως ο Χ. Χ., δικηγόρος και τότε συνεργάτης στο δικηγορικό γραφείο του Π. Μ. μετά από εντολή και υπόδειξη του τελευταίου, που του παρέδωσε το ποσό, προερχόμενο, όπως προαναφέρθηκε, από τον Ι. Μ., κατέθεσε τούτο στις 29.11.2000 σε λογαριασμό μισθοδοσίας με αρ. ..., που τηρούσε στην ... της Ελλάδος, ο Ε. Κ., ο οποίος δέχθηκε και έλαβε, κατά τον ως άνω τρόπο, στην κατοχή του το ποσό των 7.000.000 δρχ., που αποτελούσε το αντικείμενο της παθητικής δωροδοκίας που είχε τελέσει, και έτσι κατέστη δικαιούχος τούτου. Με τον ως άνω συμπεριφορά τους, που έχει σχέση με τη μεταβίβαση του προαναφερόμενου χρηματικού ποσού στον Ε. Κ., το οποίο και πράγματι μεταβιβάσσει σ' αυτόν, κατά τον τρόπο που προεκτέθηκε, οι κατηγορούμενοι Ι. Μ. και Π. Μ. σκοπούσαν να παράσχουν συνδρομή στον Ε. Κ. και να συγκαλύψουν την αληθινή προέλευση αυτού, προερχομένου εν γνώσει τους από την πράξη της παθητικής δωροδοκίας δικαστή, που είχε τελεστεί με την, εκ μέρους από Ε. Κ., προηγηθείσα της απολογίας του, απαίτηση από τον Ι. Μ., ως ... του εν λόγω ποσού, με τον σκοπό να χειριστεί ευνοϊκά την ποινική του υπόθεση, που προαναφέρθηκε, και να μη διατάξει την προσωρινή του κράτηση και να προσδώσουν σ' αυτό νομιμοφανή υπόσταση. Εξάλλου, ο Ε. Κ.ς δέχτηκε στην κατοχή του και κατέστη δικαιούχος του ποσού των 7.000.000 δρχ. με την κατάθεση αυτού στον τραπεζικό του λογαριασμό επιδιώκοντας την πρόκληση συγχύσεως και αβεβαιότητας ως προς την αληθινή προέλευση του παράνομου αυτού εσόδου, ως

προερχομένου από την ως άνω αξιόποινη πράξη της παθητικής δωροδοκίας δικαστή και απώτερο στόχο την απόκτηση "νόμιμου τίτλου", γι' αυτό, ώστε να εμφανίζεται ως νόμιμο, με την εκμετάλλευση του τραπεζικού συστήματος, πολλώ μάλλον που η συγκεκριμένη κατάθεση έγινε σε τραπεζικό λογαριασμό μισθοδοσίας του, στον οποίο εγένετο και άλλες νόμιμες, κατά διάφορα χρονικά διαστήματα, υπηρεσιακές καταθέσεις και στο μεταξύ τοκοδοσίες, με συνέπεια την ένωση και ανάμειξη των εισοδημάτων του, που προήχοντο από τις νόμιμες πηγές με αυτήν που προήλθε από την ως άνω παράνομη πράξη του και την απόκτηση πλέον, εκ του γεγονότος τούτου, νομίμου τίτλου". Ο κατηγορούμενος Ε. Κ. επιχειρώντας να δικαιολογήσει την αναμφισβήτητη κατάθεση του παραπάνω ποσού στον λογαριασμό του αναφέρθηκε, απολογούμενος, ενώπιον μεν της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου, που συγκλήθηκε στις 16.6.2005 για την οριστική του παύση, στην κατάρτιση συμβάσεως αγοραπωλησίας ενός αυτοκινήτου BMW με κάποιον Χ., ο οποίος, όπως ισχυρίστηκε, δεν είναι δικηγόρος ("Ο Χ. δεν είναι δικηγόρος, είχαν αγοράσει ένα αυτοκίνητο BMW από αυτόν"), ενώπιον δε του εφέτη ειδικού ανακριτή, όσο και ενώπιον του πρωτοβαθμίου αλλά και του παρόντος Δικαστηρίου, κατ' την απολογία του ότι περί τα τέλη Νοεμβρίου 2000 και κατέληξε σε συμφωνία με ένα νεαρό άτομο 35 ετών περίπου, ονόματι Τ. Τ., για την πώληση αυτοκινήτου του, μάρκας Alfa Romeo GTV 2000 αντί τιμήματος 8.000.000 δρχ., Ότι ακολούθως, ο ανωτέρω του τηλεφώνησε και του είπε ότι έχει καταθέσει 7.000.00 δρχ. στο λογαριασμό του και ότι την επομένη θα ερχόταν με 1.000.000 δρχ. ακόμη σε μετρητά προκειμένου να παραλάβει το αυτοκίνητο, όπως και έγινε με ανταλλαγή υπευθύνων δηλώσεων του ν. 1599/1986, για να ολοκληρώσουν τυπικά τη μεταβίβαση του αυτοκινήτου. Ότι μετά παρέλευση επτά ημερών δέχθηκε τηλεφώνημα από τον Τ. γιατί το αυτοκίνητο παρουσίαζε πρόβλημα και ότι συναντήθηκαν, μετά από αυτά ο Τ. αντέδρασε. Ότι το βράδυ της ίδιας ημέρας δέχθηκε στο σπίτι του τηλεφώνημα από κάποια κυρία Α. Α., αν θυμάται καλά, η οποία του δήλωσε ότι είναι δικηγόρος και θεία του Τ. και ότι αυτή είχε δώσει τα χρήματα για να πάρει το παιδί το αυτοκίνητο και ότι μετά από δύο τρεις ημέρες επέστρεψε στον Τ. τα χρήματα του (8.000.000 δρχ.) καταστρέφοντας τις υπεύθυνες δηλώσεις και ότι επιστράφηκε το αυτοκίνητο χωρίς να λάβει απόδειξη για το ποσό που επέστρεψε στον Τ. γιατί κατά τη γνώμη του δεν ήταν αναγκαία να έχει απόδειξη αφού πήρε πίσω το αυτοκίνητο και σχίστηκαν στη συνέχεια οι υπεύθυνες δηλώσεις λόγω μταιώσεως της αγοραπωλησίας. Ο αρνητικός αυτός της κατηγορίας ισχυρισμός του κατηγορουμένου αποδεικνύεται αβάσιμος, αφού όχι μόνο δεν ενισχύθηκε από κανένα απολύτως στοιχείο, αλλά αντίθετα αποδυναμώθηκε από τα προαναφερθέντα αποδεικτικά στοιχεία, μεταξύ των οποίων και το σχετικό, παραστατικό της Αγροτικής Τράπεζας, από το οποίο αποδεικνύεται ότι φυσικός καταθέτης του ποσού των 7.000.000 δρχ., στο λογαριασμό του ήτοι ο Χ. Χ.. Στο βαθμό δε που επιχειρείται να συνδεθεί η κατάθεση του εν λόγω ποσού από τον Χ. με τη δικηγόρο Α. Δ., η οποία δήθεν εμφανίσθηκε τηλεφωνικώς στον Ε. Κ. ως θεία του Τ., ενώ δεν αποδείχθηκε ότι είχε ανηψιό, λέγοντας ότι αυτή είχε δώσει τα χρήματα για τη αγορά του αυτοκινήτου, επίσης κρίνεται μη πειστικός ο ισχυρισμός του κατηγορουμένου για τους λόγους τους λόγους που θα αναφερθούν κατωτέρω αναφορικά με τον κατηγορούμενο Π. Μ.. Πέραν αυτού ο ανωτέρω ισχυρισμός του Ε. Κ., και ανεξαρτήτως των αντιφάσεων που αυτό υπέπεσε ως προς τη μάρκα του αντικειμένου (αυτοκινήτου) της αγοραπωλησίας, αντίκειται στους κανόνες της κοινής λογικής, οι οποίοι υπαγορεύουν όπως, μεταξύ συναλλασσομένων με χρήμα, ο παραδιδών τούτο να λαμβάνει και σχετική απόδειξη από το παραλαβόντα με τα πλήρη στοιχεία της ταυτότητας του και τη διεύθυνση της κατοικίας του, πράγμα που, εγνώριζε ο κατηγορούμενος, ένεκα και της ιδιότητας που ως νομικού, εν τούτοις δεν θεώρησε απαραίτητο να λάβει περαιτέρω ο κατηγορούμενος Π. Μ. αρνείται την κατηγορία ισχυριζόμενος ότι ουδέποτε έδωσε εντολή στον Χ. για την κατάθεση του παραπάνω ποσού στον λογαριασμό του Ε. Κ., ότι δεν γνώριζε τον τελευταίο, ότι δεν γνωρίζει ποιος από το γραφείο του και γιατί έδωσε τη σχετική εντολή, μη αποκλείοντας το ενδεχόμενο

αυτήν (εντολή) να την έδωσε η δικηγόρος και συνεργάτης του γραφείου του Α. Δ., όπως αρχικά είχε ισχυρισθεί ο Χ. κατά την απολογία του την 1.7.2005 και 30.9.2005 ενώπιον του ειδικού Εφέτη Ανακριτή, ότι δηλαδή η κατάθεση του ως άνω ποσού έγινε μετά από εντολή της συνεργάτιδας του γραφείου Α. Δ., η οποία όμως είχε αποβιώσει πριν από την απολογία του. Όμως όπως αποδείχθηκε η Α. Δ., η οποία, κατά το χρόνο καταβολής του ως άνω χρηματικού ποσού των 7.000.000 δρχ., ήταν 72 ετών και αντιμετώπιζε σοβαρά προβλήματα υγείας, δεν ήταν δυνατόν να έχει και δεν είχε την οποιαδήποτε συναλλαγή με τον κατηγορούμενο Ε. Κ., δεδομένου ότι αυτή έπασχε, ήδη από του μηνός Οκτωβρίου του έτους 2000 από γεροντική άνοια, όπως τούτο προκύπτει από τη με αρ. .../31.10.2003 ιατρική γνωμάτευση του νευρολόγου ψυχιάτρου Ρ. Β., που είχε προσκομιστεί από τη συνεργάτιδα του δικηγορικού γραφείου του Π. Μ. Ε. Κ. προς υποστήριξη της από 28.1.2004 αίτησης της Β. Λ., ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, για να τεθεί υπό δικαστική συμπαράσταση η Α. Δ., η οποία παρουσίαζε από τότε, δηλαδή από τον Οκτώβριο του έτους 2000 έντονες διαταραχές μνήμης (πρόσφατης και άμεσης) κρίσης και αντίληψης, με αποτέλεσμα να μην έχει τη δυνατότητα να επιμεληθεί τα του εαυτού της και της περιουσίας της. Κατά την ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών συζήτηση της άνω αιτήσεως, με την οποία η αιτούσα πρότεινε, καθ' υπόδειξη του δικηγορικού γραφείου, ως μέλη του συμβουλίου της εποπτείας της δικαστικής συμπαράστασης της Α. Δ. τους δικηγόρους Μ. Ε., Χ. Χ. και Ν. Σ., εξετάστηκε ως μάρτυρας η Σ. Κ., η οποία κατέθεσε ότι η Α. Δ. "δεν είχε στενούς συγγενείς, δεν καταλαβαίνει, δεν έχει πόρους, δεν φρόντισε να κολλήσει τα ένσημα της, ζει με φιλανθρωπία, της πηγαίνουν φαγητό, τη βοηθάει η εκκλησία και τελευταία ζητιάνευε". Προς απόδειξη μάλιστα του περί ανυπαρξίας συγγενών γεγονότων προσκομίστηκε, εκ μέρους του δικηγορικού γραφείου, και η με αρ. ...2004 ένορκη βεβαίωση του Ειρηνοδικείου Αθηνών, στην οποία ανεφέρετο από το μάρτυρα Τ. Δ. ότι η Α. Δ. "δεν είχε εν ζωή εγγύτερους συγγενείς, ήτοι σύζυγο, γονείς και τέκνα, αλλά ούτε και αδέλφια". Στη συνέχεια δε εκδόθηκε η με αρ. 1771/2004 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών με την οποία διορίστηκε η Λ. Β. ως προσωρινός δικαστικός συμπαραστάτης της. Το γεγονός ότι η Α. Δ. είχε αρχίσει από το δεύτερο εξάμηνο του 2000 να έχει προβλήματα διαταραχής μνήμης, κρίσης και αντίληψης ενισχύεται και από το ότι οι παραστάσεις της μειώθηκαν στα πολιτικά και διοικητικά δικαστήρια, στα οποία τυπικώς παρίσταντο, συνοδευόμενα από τους νεότερους συνεργάτες του γραφείου της. Από τα ανωτέρω καθίσταται φανερό ότι η εκδοχή περί του ότι η Α. Δ. παρέδωσε το χρηματικό ποσό των 7.000.000 δρχ. στον Χ. Χ. για να το καταθέσει στο λογαριασμό του Ε. Κ. και ότι το ποσό αυτό αποτελούσε μέρος του τιμήματος αγοραπωλησίας αυτοκινήτου για λογαριασμό ανυπότακτου ανιψιού, είναι αναληθής. Εξάλλου, από κανένα στοιχείο δεν προέκυψε ότι η Α. Δ. γνώριζε τον Ι. Μ. ή ότι είχε την οποιαδήποτε ανάμειξη με την εν λόγω υπόθεσή του. Αντίθετα, αποδείχθηκε ότι ο Π. Μ. γνώριζε τόσο τον Ι. Μ., υποθέσεις του που είχε χειριστεί παλαιότερα ως δικηγόρος και υπήρχε μεταξύ τους σχέση εμπιστοσύνης, όσο και τον αδελφό του Λ. Μ., δικηγόρο. Μάλιστα, όπως αμφότερος (Ι. Μ. και Π. Μ.) ανέφεραν, κατά την απολογία τους ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, ο Ι. Μ. θεωρώντας πιθανή την προσωρινή του κράτηση και αποβλέποντας και στην πολιτική ιδιότητα του Π. Μ. ζήτησε από αυτόν να μεριμνήσει, ώστε σε περίπτωση προσωρινού κράτησης, να τύχει κατά το δυνατόν ανθρώπινης μεταχείρισης δοθέντος, ότι η υγεία του ήταν σοβαρά κλονισμένη από διαβήτη και υψηλής αρτηριακής πίεσης, και να έχει την δέουσα νοσοκομειακή συνδρομή. Επίσης τον παρακάλεσε να απευθυνθεί στο Χ. Β., γνωστό του Π. Μ. και κομματικό στέλεχος, ώστε ο τελευταίος να διερευνήσει σε μεγαλύτερο βάθος το θέμα που είχε δημιουργηθεί με τις εκρήξεις και να εντοπίσει τους πραγματικούς εχθρούς του καθώς και να ζητήσει από αυτόν (Β.) να χαλαρώσει την αντιδικία του με τον Ι. Μ. και να αμβλύνει την επιθετικότητα του στην κατάθεσή του στον ανακριτή. Επίσης, ο Π. Μ. γνώριζε και τον Ε. Κ., αφού όπως και ο ίδιος (Π. Μ.), ανέφερε απολογούμενος ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου,

διέμεναν αμφότεροι στο ... ("μέναμε δίπλα - δίπλα"). Πάντα τ' ανωτέρω αποδειχθέντα σε σχέση με την εκδικαζόμενη κατηγορία της νομιμοποίησης εσόδων, επιρρωνύοντα και από τις καταθέσεις των κάτωθι μαρτύρων: α) Σ. Α. Β., ο οποίος κατέθεσε μεταξύ άλλων ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου: "προβλήθηκε ο ισχυρισμός ότι τα χρήματα αυτά ήταν για τον Τ. και του τα έδωσε η Δ. να πάρει αυτοκίνητο. Αυτό ουδέποτε έγινε, ουδέποτε υπήρξε Τ., ουδέποτε υπήρξε αυτοκίνητο....Η Δ., πέθανε μόνη την τάιζε η γειτονιά. Ο Μ. ήρθε στο ... και μου λέει ότι τον συνέλαβαν για τις εκρήξεις και στο νοσοκομείο ήρθε ο Μ. και του είπε ότι μπορείς να μην μπεις φυλακή, να σου πάρω τον ανακριτή. Ο Μ. πήρε τον Κ. και τον δίνει στον Μ. και του λέει ο Κ. κάνε ότι σου πει ο Π., έτσι μου είπε ο Μ.. Τα χρήματα τα έδωσε ο Μ. στον Μ.. Ο Μ. μου είπε ότι τα έβαλε ο Μ. και του τα έδωσε, όλα αυτά μου τα είπε ο Μ.....Δεν υπήρχε ανιψιός και θεία είναι δεδομένο. Εγώ πιστεύω ότι έλεγε την αλήθεια. Οι σχέσεις του με τον Μ. ήταν προσωπικές, κατά τη δήλωση του Μ., ο Μ. ήταν μεσάζων. Αποκλείω τα χρήματα να πήγαν στον Τ. και στο αμάξι. Η Δ. από ότι ξέρω δεν θα μπορούσε να του δώσει όλα αυτά τα λεφτά....Τις εντολές τις έδινε ο Μ.....Από το κινητό του Μ. πήρε και έδωσε στον Μ. τον Κ. και του είπε ο Κ. να κάνει ότι λέει ο Π.. Εκείνη την εποχή κανείς δεν ήξερε τι θα επακολουθήσει γι' αυτό έγινε η παράδοση των χρημάτων μέσω τραπεζικού λογαριασμού...Εγώ το μόνο που ξέρω είναι ότι το αμάξι δεν υπήρξε, ούτε ανιψιός της Δ. ήταν ο Τ.....Μ. και Κ., άκουγα τους δικηγόρους ότι είχαν καλές σχέσεις....Η εμπειρία μου, μου έδειξε ότι πάντα μεταξύ κατηγορουμένου και δικαστή μεσολαβεί ο δικηγόρος...." Τα αυτά ως άνω ο εν λόγω μάρτυς είχε καταθέσει και ενώπιον του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, β) του Σ. Α., ο οποίος κατέθεσε μεταξύ άλλων ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου ότι "Το τρίτο δεκαήμερο του Μαρτίου του 2001 και μετά το πέρας της ανακρίσεως στον 23ο τακτικό ανακριτή Ε. Κ. και μετά την υποβολή της υποθέσεως στο Συμβούλιο Πλημ/κών ο Μ. επισκέφθηκε το γραφείο του πατέρα μου και του ζήτησε να αναλάβει την υπόθεση, τόσο για τις εκρήξεις όσο και για τη νομιμοποίηση εσόδων. Στην πρώτη συνάντηση αλλά και αφού ανέθεσε την υπόθεση στον πατέρα μου και σε μένα που μου εμπιστεύθηκε πριν την απολογία στον ανακριτή, ότι του ζητήθηκαν 50.000.000, προκειμένου να μην εκδοθεί διάταξη παρά μόνο περιοριστικοί όροι. Δεν μου είπε ποιος του έκανε την πρόταση, αλλά για τα καταβληθέντα 30.000.000 μεσολάβησε ο κος Μ...Η μεσολάβηση του Μ.υ κατά τον Μ. ήταν μεταξύ των δύο για την καταβολή των χρημάτων προς το Κ.....Μου τα εμπιστεύτηκε επανειλημμένα και μετά την απαλλαγή του με βούλευμα...που είπε ότι τα χρήματα πήγαν μετρητά από τον Μ. στον Μ. να τα δώσει στον Κ.....Μου είπε ότι τον ζήτησαν μόνο μετρητά και ότι αν δεν τα δώσει θα ήταν φυλακή και ότι τα έδωσε στον Μ. να τα δώσει στον Κ....τα αυτά ως άνω ο εν λόγω μάρτυς είχε καταθέσει και ενώπιον των πρωτοβαθμίων δικαστηρίων, γ) του Γ. Α., ο οποίος κατέθεσε μεταξύ άλλων ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου (σχετική εκκαλουμένη με αρ. .../2010): "το Μάρτιο του έτους 2000 ο Μ. ήρθε στο γραφείο μου και μου ζήτησε να αναλάβω την υπεράσπισή του για την κατηγορία της νομιμοποίησης εσόδων. Μου είπε επίσης ότι μετάνιωσε για τη συμπεριφορά του ως άνθρωπος και μου δήλωσε ότι αποφάσισε να αλλάξει τρόπο ζωής, και ότι πηγαίνει στην εκκληση τον ρώτησα, γιατί δεν προφυλάκισαν και τον ίδιο και μου απάντησε ότι του ζητήθηκε για τον τότε ανακριτή Ε. Κ., το ποσό των 50.000.000 δρχ., προκειμένου να μην προφυλακιστεί. Τελικά έδωσε το ποσό των 30.000.000 δρχ.... είπε στον κύριο Ανακριτή, ότι δεν ήθελα να καλύψω, ούτε να προστατεύσω τον κύριο Μ.. Περί Μ. είπε γενικόλογα και αερολογίες, ο Μ. μου είπε ότι απευθύνθηκε στον κύριο Μ., προκειμένου εκτός να αναλάβει την υπεράσπισή του, αλλά αυτός δεν δέχθηκε. Τελικά, μου είπε ότι ο Μ., θα τον βοηθούσε, αλλά δεν μου ξεκαθάρισε ποτέ, τι είδους βοήθεια θα ήταν αυτή. Ο υιός μου είπε ότι Μ. του είπε ορισμένα πράγματα για τον Μ., τα οποία εκτιμώ ότι πρέπει να τα πεί ο ίδιος....ο Μ., όταν ήρθε στο γραφείο μου, μου εξομολογήθηκε και είμαι σίγουρος, ότι τότε δεν ήταν σε θέση να πει ψέματα, τον ξέρω καλά. Είμαι πεπεισμένος ότι τα χρήματα που κατέθεσε στον κύριο Κ., αλλά δεν γνωρίζω ότι τα κατέθεσε

μέσω του κυρίου Μ.υ...Ο Μ. δεν μου είπε ότι είχε προσωπική επαφή με τον κύριο Κ.. Μου είπε ότι ο Μ. του υποσχέθηκε, ότι θα τον βοηθούσε ως πολιτικό πρόσωπο....Δεν είπε τίποτα ευθέως, αλλά άφησε να εννοηθεί, ότι υπήρξε κάποιο τρίτο πρόσωπο το οποίο βοήθησε, αλλά δεν το κατονόμασε....θεωρώ ότι ο Μ. δεν ήρθε απευθείας σε επαφή με τον Κ., διότι δεν είχε το θάρρος και την ψυχική δύναμη να το κάνει. Δεν μπορώ να εκφέρω γνώμη αν το άτομο αυτό ήταν ο κ. Μ.. Ο Μ. μου είπε, ότι τα χρήματα τα έδωσε μετρητά σε κάποιον, ο οποίος με τη σειρά του τα έδωσε στον κ. Κ.. Ο Μ. μου είπε, ότι είχε εμπιστοσύνη σε αυτό το άτομο που είπε, επίσης, ότι το ποσό κατεβλήθη, εξ ολοκλήρου και έτσι, τα χρήματα της εγγύησης από 20.000.000 δρχ. έγιναν 5.000.000 δρχ. Ο Μ. όταν ήρθε στο γραφείο μου ήταν σε άσχημη ψυχική κατάσταση και ήθελε λύτρωση. Μου εκμυστηρεύτηκε ότι μετάνιωσε, γιατί πατούσε τους ανθρώπους σαν κατσαρίδες, προκειμένου να βγάλει χρήματα. Όλα αυτά συνεκτιμήθηκαν από εμένα, τα λεγόμενα του Μ., σε συνδυασμό με την ψυχική του κατάσταση, με οδήγησαν στο να πιστέψω τελικά, ότι τα χρήματα δόθηκαν από τον Μ. στον Κ.. Ο Μ. δεν μπορούσε να πει ψέματα σ' αυτή τη φάση της ζωής του". Η εν λόγω κατάθεση του Γ. Α. και ανεξαρτήτως του ότι δεν εμπλέκει ευθέως τον Π. Μ. στην επίμαχη τραπεζική κατάθεση, ενισχύει την κρίση της πλειοψηφίας του παρόντος Δικαστηρίου, ότι όσα εκμυστηρεύθηκε ο Ι. Μ. στους πατέρα και υιό Α. περί χρηματισμού του Ε. Κ., ως ??????????συνειδησιακής κρίσεως του πρώτου, ήταν αλήθεια, δ) το Χ. Χ., ο οποίος, μεταξύ άλλων, κατέθεσε στο παρόν Δικαστήριο: "τα χρήματα μπορεί να μου τα έδωσε ο Μ., η Δ. ή η γραμματεία του γραφείου. Δεν θυμάμαι. Αν μου τα είχε δώσει η Δ., δεν ξέρω αν αυτό έγινε με εντολή Μ., μπορεί να μπορεί και όχι. Πήγα στην γραμματέα του Σ. και αυτό εγώ το είπα στο Μ. και μου είπε ο ίδιος ότι αυτά τα χρήματα τα έδωσε η Δ., εγώ τον είχα δε τον Μ., ήταν φίλος του Μ., ξέρω ότι γνωρίζονταν τον είχα δει στο γραφείο για υποθέσεις αγορανομικού ελέγχου. Για την Δ. το είπα γιατί μου το είπε ο κος Μ.. Η Δ. είχε δικηγορική αυτοτέλεια, διαχειριζόταν δικές της υποθέσεις, τα δικά της ποσά ήταν μικρότερα, δεν αποκλείω να έδωσε αυτό το ποσό παρότι είναι γεγονός ότι μου έδινε μικρότερα ποσά εμένα η περίπτωση Δ. δεν με πείθει. Δεν θυμάμαι να έλειπε στη Ρουμανία ο κ. Μ.. Για μια σοβαρή περίπτωση μπορεί να δοθεί εντολή και από το τηλέφωνο. Η πεποίθησή μου είναι ότι τα έδωσε ο Μ.. Για μένα η λογική του αυτοκινήτου δεν στέκει. Συνήθως τις εντολές αυτές τις έδινε ο κ. Μ. αν ήταν παρών, αν ήταν απών το έκανε η γραμματεία με εντολή του Μ.". Ο ίδιος μάρτυς εξεταζόμενος ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου (σχετική εκκαλουμένη με αρ. .../2013) είχε καταθέσει τα εξής: "εμπειρικά για όλες τις καταθέσεις μου έδινε εντολή ο κ. Μ.. Δεν είχε τύχει να πάρων εντολή για τέτοια ποσά από την κ. Δ.. Δεν μπορώ να δώσω εξήγηση για συναλλαγή Δ. και Κ.. Με παρακάλεσε ο κ. Μ. να μην τον εμπλέξω λόγω της πολιτικής του καριέρας, είχα πάνω μου μια ταφόπλακα και πήγα και την έβγαλα. Ο λόγος που έφυγα από το γραφείο είναι αυτή η ιστορία", ενώ απολογούμενος ως κατηγορούμενος στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο (σχετική εκκαλουμένη με αρ. .../2010, με την οποία αθώωθηκε αμετάκλητα) ανέφερε τα εξής: "Αφού ο κ. Μ. μου είπε ότι τα χρήματα δόθηκαν από την κ. Δ., αυτό είπα και εγώ (εννοεί στον ειδικό ανακριτή) το κατέθεσα αυτό όπως ακριβώς μου κατατέθηκε από τον κ. Μ.. Στο γραφείο ο κ. Μ. ήταν ο απόλυτος κυρίαρχος και είχε τον έλεγχο των απάντων χρημάτων. Δεν υπήρχε περίπτωση να μην είχε γνώση ο κ. Μ. για οποιοδήποτε μεγάλο χρηματικό ποσό. Αν η κ. Δ. είχε τα χρήματα και είχε συνεννοηθεί με τον κ. Μ., αυτό εγώ δεν το γνωρίζω. Εγώ δεν θυμάμαι να έλειπε τότε ο κ. Μ. στη Ρουμανία, αλλά και έτσι να είναι, εγώ θεωρώ ότι τα χρήματα που μου δόθηκαν, μου δόθηκαν με εντολή του κ. Μ.. Ότι σα λέω είναι αλήθεια και δεν έχω σκοπό να καλύψω κανέναν και να καταστρέψω τη ζωή μου. Τα χρήματα μου τα έδινε συνήθως στα χέρια μου ο ίδιος ο κ. Μ., ο οποίος είχε την ολική ηγεσία του γραφείου. Εγώ δεν υποστηρίζω ότι τα χρήματα μου τα έδωσε η κ. Δ.. Στη βεβαιωμένη μου πεποίθηση, υπήρχε μια κεντρική εξουσία στο γραφείο του κ. Μ., η οποία ήταν ο ίδιος ο κ. Μ.". Πρέπει να σημειωθεί ότι το γεγονός ότι πιθανότατα την ημέρα της κατάθεσης του ποσού των 7.000.000 δρχ. στον τραπεζικό λογαριασμό

του Ε. Κ., ο Π. Μ. ταξίδευε ή βρισκόταν στη Ρουμανία, δεν αλλάζει τ' ανωτέρω αποδειχθέντα αφού και αληθούς υποτιθέμενου του ισχυρισμού του περί απουσίας του στο εξωτερικό, αυτός είχε δώσει στον Χ. την εντολή τηλεφωνικώς την ίδια ή και την προηγούμενη ημέρα. Από τα παραπάνω καθίσταται σαφές ότι στοιχειοθετείται, εν προκειμένω τόσο η υποκειμενική όσο και η αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομη δραστηριότητα, σε βάρος απόντων των κατηγορουμένων. Ειδικότερα οι Ι. Μ. και Π. Μ. με σκοπό να παράσχουν συνδρομή στον Ε. Κ. και να συγκαλύψουν την αληθινή προέλευση περιουσιακών στοιχείων (χρημάτων) προερχομένων εν γνώσει τους από την αξιόποινη πράξη της παθητικής δωροδοκίας Δικαστή, που είχε τελεστεί με την εκ μέρους του Ε. Κ. απαίτηση από τον απ' αυτούς Ι. Μ., ως ..., του ποσού των 7.000.000 δρχ. για να χειριστεί ως ανακριτής του 23ου ανακριτικού τμήματος του Πρωτοδικείου Αθηνών την ποινική του υπόθεση και να μην του επιβάλει προσωρινή κράτηση μεταβίβασαν το παραπάνω ποσό στον Ε. Κ. παραδίδοντας το ο πρώτος στον δεύτερο και καταθέτοντας ότι ο τελευταίος διά του Χ. Χ. στον προαναφερόμενο τραπεζικό λογαριασμό του (Ε. Κ.), αντίστοιχα δε ο τελευταίος με σκοπό να συγκαλύψει την αληθινή προέλευση του εν γνώσει του παράνομου αυτού εσόδου και να προσδώσει σ' αυτό νομιμοφανή υπόσταση, δέχθηκε στην κατοχή του τ' ανωτέρω ποσό διά της κατά τον ως άνω τρόπο καταθέσεως του στον τραπεζικό λογαριασμό του και κατέστη έτσι δικαιούχος τούτου. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η παραπάνω εγκληματική δράση του κατηγορουμένου Ε. Κ. υπάκουε σε ένα οργανωμένο σχέδιο που αφετηρία είχε την παράνομη απόκτηση χρημάτων με εκμετάλλευση της ιδιότητάς του ως δικαστή και πέρασ την απόκρυψη και νομιμοποίηση τους με τη χρησιμοποίηση του τραπεζικού συστήματος. Ενισχύει δε την εκτίμηση και ότι αυτός διέπραξε όχι ευκαιριακά αλλά προσχεδιασμένα βάσει ενός γενικότερου σχεδιασμού, τόσο το έγκλημα της νομιμοποίησης εσόδων όσο και το βασικό έγκλημα της παθητικής δωροδοκίας δικαστή, το γεγονός ότι για την τέλεση των εν λόγω πράξεων επέλεξε να "συναλλαχθεί", όχι απευθείας με τον Ι. Μ., αλλά με το δικηγόρο και βουλευτή Π. Μ., με τον οποίο ή συνεργάτη του δεν είχε εκκρεμή υπόθεση στην ανάκριση, ώστε να μη συνδεθεί η δωροληψία με την υπόθεση που χειριζόταν και έτσι να καθίσταται δυσχερής η αποκάλυψη της πραγματικής αιτίας της κατάθεσης του παραπάνω χρηματικού ποσού στον προσωπικό του τραπεζικό λογαριασμό. Επιπλέον, αυτός ενήργησε και κατ' επάγγελμα, αφού από την επανειλημμένη τέλεση της πράξεως αυτής (νομιμοποίησης) με κίνητρο την κερδοσκοπία και τον παράνομο πλουτισμό, αλλά και από την υποδομή που είχε διαμορφώσει για επανειλημμένη τέλεση της πράξεως της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα με την εκμετάλλευση της δικαστικής του ιδιότητας, την επιδίωξη γνωριμιών και επαφών κυρίως με δικηγόρους και την αξιοποίηση των γνωριμιών και επαφών του αυτών για την κατόπιν προσυμφωνημένης μεταξύ τους δράσης, επίτευξη του σκοπού του, καθώς και την χρησιμοποίηση και εκμετάλλευση του τραπεζικού συστήματος, μαρτυρείται σκοπός του για πορισμό εισοδήματος. Η κρίση αυτή της πλειοψηφίας του Δικαστηρίου τόσο για τον οργανωμένο σχεδιασμό όσο και για την κατ' επάγγελμα τέλεση του εγκλήματος της νομιμοποίησης εσόδων εκ μέρους του Ε. Κ., ενισχύεται και από το γεγονός ότι, όπως προκύπτει από την αναγνωσθείσα με αρ. 15/2005 απόφαση της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου, σε λογαριασμούς του εν λόγω κατηγορουμένου, ατομικούς και κοινούς της Αγροτικής Τράπεζας της Ελλάδος, έχουν κατατεθεί, μεταξύ άλλων, και τα εξής ποσά: 1) από τον Ε. Β., διατηρούντα κακόφημο νυχτερινό κατάστημα "μπορεί στα Χανιά Κρήτης, όπου σύχναζαν και απασχολούνται χωρίς τις νόμιμες διατυπώσεις, πολλές αλλοδαπές, εισεχθούσες και παραμένουσες στην Ελλάδα παρανόμως, και με τον οποίο ο κατηγορούμενος, κατά το διάστημα της υπηρεσίας του ως προέδρου Πρωτοδικών Χανίων, είχε αναπτύξει στενή φιλική σχέση, το συνολικό ποσό των 47.000€ κατά το από 6.5.2001 έως 3.12.2004 διάστημα, 2) Από τον Α. Π., δικηγόρο Αθηνών από 30.4.2001 έως 13.12.2002, συνολικά 1.000.000 δρχ και 4.350€, 3) Από τον Ν. Κ., δικηγόρο Θεσσαλονίκης, 3200€ στις 2.10.2003 και 2000€ στις 9.1.2004, 4) από τον Γ.

Ν. δικηγόρο Θεσσαλονίκης 3.000.000 δρχ. στις 18.9.2001, 5) από τον Α. Γ., έμπορο, 10.000€ στις 14.11.2003, 6) από τον Δ. Δ. 4.000€ στις 1.10.2003, 7) από την Α. Π., κάτοικο ..., 2.500€ στις 17.1.2003 και 2.000€ στις 30.1.2003, 8) από τον Ε. Π., δικηγόρο Άμφισσας, 5.000€ στις 28.5.2004. Επίσης από πολλούς αγνώστους διάφορα ποσά σε ημερομηνίες εντός του διαστήματος από του έτους 2001 έως και των αρχών του 2005, συνολικού ύψους τουλάχιστον 4.000.000 δρχ. και 250.000€ (μετρητά και επιταγές). Οι αόριστες εξηγήσεις των άνω προσώπων και του κατηγορουμένου Κ. ως προς την υποκείμενη αιτία των εν λόγω καταθέσεων ότι δηλαδή πρόκειται για συμβάσεις δανείων, ενώ ουδέν αποδεικτικό προς τούτο στοιχείο προσκομίστηκε, δεν κρίθηκαν πειστικές. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω πρέπει κατά την κρίση της πλειοψηφίας αυτού του, Δικαστηρίου, να κηρυχθούν ένοχοι άπαντες οι κατηγορούμενοι της πράξεως της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα, με την επιβαρυντική περίσταση της κατ' επάγγελμα τέλεσης της ως προς τον κατηγορούμενο Ε. Κ. και μόνο, και να απορριφθούν ως αβάσιμοι οι ισχυρισμοί τους: 1) ότι η παθητική δωροδοκία δικαστή δεν συμπεριλαμβάνεται στα βασικά αδικήματα του άρθρου 2 παρ. 1 ν. 3424/2005, αφού, σύμφωνα με όσα προεκτέθηκαν στην παράγραφο 2 της νομικής σκέψης της παρούσας, στην έννοια της παθητικής δωροδοκίας του άρθρου 235 ΠΚ περιλαμβάνεται, ως ειδικότερη περίπτωση παθητικής δωροδοκίας και το έγκλημα της παρ.1 του άρθρου 237 ΠΚ (παθητική δωροδοκία δικαστή) αποκλεισθείσης από τα βασικά εγκλήματα μόνο της ενεργητικής δωροδοκίας (αρ. 236 και 237 παρ. 2 ΠΚ) προδήλως ως μη αποφέρουσας εισόδημα, και σε κάθε περίπτωση, το έγκλημα της παθητικής δωροδοκίας δικαστή ως επισύρον κατά το χρόνο τέλεσης της πράξης ποινής φυλάκισης τουλάχιστον ενός έτους και έχοντος αποφέρει εν προκειμένω, περιουσία τουλάχιστον 15.000€, ήτοι 20.542,92€, εμπίπτει στην κατηγορία των βασικών εγκλημάτων του αρ. 2 παρ. 9 στοιχ.

II ν. 3424 2005. 2) ότι υπό την ισχύ του Ν. 2331/1995 δεν μπορεί να ταυτίζονται ο δράστης της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες με το δράστη του βασικού εγκλήματος, και δεν μπορεί αν τύχει εφαρμογής η διάταξη του αρθρ. 3 παρ. 1 ν. 3424/2005, σύμφωνα με την οποία η ποινική ευθύνη για το βασικό έγκλημα δεν αποτελεί την τιμωρία του υπαίτιου και για την πράξη της νομιμοποίησης, γιατί με αυτήν εισάγεται ένα πρόσθετο στοιχείο στην αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος, αυτό του "συνολικού σχεδιασμού" που δεν συντρέχει εν προκειμένω. Ο ισχυρισμός αυτός που αφορά τον κατηγορούμενο Κ., κρίνεται απορριπτός γιατί σύμφωνα και με όσα προαναφέρθηκαν στην παράγραφο 6 της νομικής σκέψης της παρούσας, τόσο υπό την αρχική μορφή του ν. 2331/1995, όσο και από την τροποποιημένη του ν. 3424/2005, το εγγυητικό υποκείμενο του εγκλήματος, τις νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα, πλην της περίπτωσης της προς το σκοπό παροχής συνδρομής σε πρόσωπο που ενέχεται σε εγκληματική δραστηριότητα, πλην της περίπτωσης της προς το σκοπό παροχής συνδρομής σε πρόσωπο που ενέχεται σε εγκληματική δραστηριότητα, μπορεί να ταυτίζεται με το υπαίτιο ενός από τα βασικά εγκλήματα. Απλώς με την τροποποίηση που επέφερε ο ν. 3424/2005 (αρθ. 3 παρ. 1δ') εξητήθηκε το τιμωρητό της νομιμοποίησης εσόδων, σε περίπτωση ταύτισης του ενεργητικού υποκειμένου του με το δράστη του βασικού εγκλήματος, από την προϋπόθεση - όρο ότι η τέλεση του εν λόγω εγκλήματος (νομιμοποίησης) από το υποκείμενο του βασικού εγκλήματος είχε ενταχθεί στο "συνολικό σχεδιασμό της εγκληματικής του δραστηριότητας", όρος, όμως, ο οποίος δεν αποτελεί συστατικό στοιχείο της αντικειμενικής υπόστασης του εγκλήματος της νομιμοποίησης. Έτσι, η μεταγενέστερη αυτή διάταξη, ως ηπιότερα, αναφορικά με την προηγούμενη, είναι εφαρμοστέα, κατ' αρ. 2 ΠΚ, και στην προκειμένη περίπτωση που ο χρόνος τέλεσης της πράξης της νομιμοποίησης (29.11.2000) τοποθετείται πριν την έναρξη ισχύος της και που, όπως αποδείχθηκε και προαναφέρθηκε, η τέλεση της από τον Ε. Κ. εντάσσεται στο συνολικό σχεδιασμό δράσης του, 3) ότι η απλή κατάθεση σε τραπεζικό λογαριασμό του προϊόντος του βασικού εγκλήματος, ως εν προκειμένω, δεν συνιστά πράξη νομιμοποίησης γιατί δεν παράγει

νόμιμο τίτλο που να δικαιολογεί την κατοχή του ποσού προερχομένου πλέον από νόμιμη δραστηριότητα και ότι για πρώτη φορά με τον ν. 3691/2008 τυποποιήθηκε ως πράξη νομιμοποίησης η χρησιμοποίηση του χρηματοπιστωτικού συστήματος, ο οποίος όμως ως δυσμενέστερος δεν μπορεί να τύχει αναδρομικής εφαρμογής στην υπό κρίση περίπτωση, ο ισχυρισμός αυτός κρίνεται επίσης απορριπτέος, αφού, σύμφωνα και με όσα προαναφέρθηκαν στην παράγραφο 3 της νομικής σκέψης της παρούσας, η κατάθεση σε τραπεζικό λογαριασμό προσδίδει χαρακτήρα "νόμιμου τίτλου", για τα παράνομα έσοδα, διότι με την κατάθεση των χρημάτων και την ανάμειξη και ένωσή τους με τα προερχόμενα από νόμιμες πηγές χρήματα, επιτυγχάνεται η απόκρυψη της αληθινής τους προέλευσης και εν προκειμένω του βασικού εγκλήματος της παθητικής δωροδοκίας δικαστή, με αποτέλεσμα ο δράστης αποκτά πλέον, εκ του γεγονότος τούτου, "νόμιμο τίτλο", ενώ ουδόλως τυποποιήθηκε για πρώτη φορά, με τον ν. 3691/2008, ως πράξη νομιμοποίησης η χρησιμοποίηση του χρηματοπιστωτικού τομέα και επομένως δεν τίθεται ζήτημα μη επιτρεπόμενης εν προκειμένω, αναδρομικής εφαρμογής δυσμενέστερης διάταξης, 4) ότι δεν στοιχειοθετείται εν προκειμένω το βασικό αδίκημα της παθητικής δωροδοκίας δικαστή γιατί η κατάθεση του χρηματικού ποσού των 7.000.000 δρχ. στο λογαριασμό του Ε. Κ. έγιναν μετά την περάτωση της δικαστικής ενέργειας (η κατάθεση έγινε στις 29.11.2000 και ο Ι. Μ.ς, απολογήθηκε, οπότε και αφέθηκε ελεύθερος στις 24.11.2000). Ο εν λόγω ισχυρισμός κρίνεται απορριπτέος, διότι, στην προκειμένη περίπτωση, το βασικό αδίκημα της παθητικής δωροδοκίας δικαστή τελέστηκε σύμφωνα και με όσα προαναφέρθηκαν στην παράγραφο 4 της νομικής σκέψης, με την απαίτηση του ποσού των 7.000.000 δρχ. εκ μέρους του Ε. Κ., η οποία έλαβε χώρα κατά το χρονικό διάστημα από 17.11.2000 μέχρι την έναρξη της απολογίας του Ι. Μ. στις 24.11.2000, δηλαδή πριν την έκδοση της11.2000 διατάξεως, με την οποία επιβλήθηκαν στον τελευταίο περιοριστικοί όροι, ενώ δεν ασκεί εν προκειμένω (υπάρχει παραπομπή πάνω στην σφραγίδα) τελέσεως του ίδιου αδικήματος, ήτοι η καταβολή και η αντίστοιχη λήψη του ..., διότι αυτό είχε ήδη τελεστεί με την απαίτησή του, , 5) ότι υφίσταται δεδικασμένο από το 1588/2007 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, το οποίο αποφάνθηκε να μη γίνει κατηγορία σε βάρος του Π. Μ. για το αδίκημα της νομιμοποίησης εσόδων με βασικό έγκλημα την ενεργητική δωροδοκία δικαστού. Από την επισκόπηση των στοιχείων της δικογραφίας προκύπτει ότι κατά του Π. Μ. απαγγέλθηκε αρχικά κατηγορία, μεταξύ άλλων, και για την πράξη της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες, με βασικά εγκλήματα αυτά της ενεργητικής και παθητικής δωροδοκίας δικαστή (αναφορικά με το ποσό των 7.000.0000 δρχ.). Με το 1588/207 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών απηλλάγη για το έγκλημα της νομιμοποίησης εσόδων με βασικό έγκλημα την ενεργητική δωροδοκία δικαστή και παραπέμφθηκε για να δικαστεί για την πράξη της νομιμοποίησης με βασικό έγκλημα την παθητική δωροδοκία δικαστή, ήτοι για πράξη διαφορετική από αυτήν για την οποία απηλλάγη αμετάκλητα, αφού τα στοιχεία που συγκροτούν την αντικειμενική υπόσταση έκαστης των πράξεων αυτής είναι διαφορετικά. Επομένως δεν συντρέχουν εν προκειμένω οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 57 ΚΠΔ και ο παραπάνω ισχυρισμός πρέπει να απορριφθεί, 6) ότι εσφαλμένα το πρωτοβάθμιο δικαστήριο απέρριψε τις αιτήσεις του κατηγορουμένου Γ. Μ. περί μη εξέτασης και μη αξιολόγησης των καταθέσεων των μαρτύρων Γ. Α., Σ. Α. και Α. Κ., ως προς τα διαπιστευθέντα σ' αυτούς εκ μέρους του γεγονότα. Ο ισχυρισμός αυτός κρίνεται απορριπτέος για τους λόγους που αναπτύσσονται ειδικότερα στη νομική σκέψη της παρούσας αναφορικά με την απόρριψη της ένστασης του περί μη εξέτασης του Σ. Α., ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, 7) ότι εσφαλμένα μεταβλήθηκε η σε βάρος του Ι. Μ. κατηγορία της νομιμοποίησης εσόδων από άμεση συνέργεια σε φυσική αυτουργία. Πράγματι με την εκκαλούμενη απόφαση ο Ι. Μ. κηρύχθηκε ένοχος της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα, ως φυσικός αυτουργός "κατ' επιτρεπτή μεταβολή της κατηγορίας από άμεσος συνεργός", σύμφωνα με το σκεπτικό της πλην όμως

εσφαλμένα εξέλαβε η εκκαλουμένη ότι ο Ι. Μ. είχε παραπεμφθεί ως άμεσος συνεργός στη νομιμοποίηση αντί του ορθού ότι είχε παραπεμφθεί ως αυτουργός αυτής και επομένως ορθά έκρινε κατ' αποτέλεσμα το "με σκοπό να παράσχει συνδρομή στον ενεχόμενο σε εγκληματική δραστηριότητα Ε. Κ.", συνιστά στοιχείο της υποκειμενικής υπόστασης του εγκλήματος της νομιμοποίησης στον είναι άλλο το υποκείμενο αυτής σε σχέση με αυτό του βασικού εγκλήματος και εν προκειμένω της παθητικής δωροδοκίας εκ μέρους του Ε. Κ.. Στην περίπτωση δε αυτή που εννοιολογικά αποκλείεται η ταυτοπροσωπία ο νόμος θεωρεί την δράση του εγκλήματος της νομιμοποίησης ως συνεργό αλλά τον τιμωρεί ως αυτουργό, 8) ότι εσφαλμένα και κατά παράβαση των άρθρων 15, 16, 17, 18, 20 και 21 ΚΠΔ, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο απέρριψε ως απαράδεκτη την από 26.2.2010 αίτηση εξαίρεσης που νομοτύπως και εμπροθέσμως είχε υποβάλει ο Ι. Μ.ς καθ' όλων των μελών τούτου, αν και έπρεπε να την ερευνήσει κατ' ουσίαν. Ο ισχυρισμός αυτός, έτσι όπως προβάλλεται κρίνεται απορριπτός πρωτίστως ως αόριστος και σε κάθε περίπτωση ως αβάσιμος νόμος, όπως προκύπτει από την επισκόπηση της εκκαλουμένης απόφασης (με αρ. .../2010), η παραπάνω αίτηση εξαίρεσης καθ' όλων των μελών του δικάσαντος δικαστηρίου αφενός υποβλήθηκε εκπρόθεσμο μετά την έκδοση των αποφάσεων περί ενοχής και απόρριψης των αιτηθέντων ελαφρυντικών, αν και ο επικληθείς λόγος εξαίρεσης του Προέδρου της σύνθεσης ήταν γνωστός στον Ι. Μ. πριν την έκδοση της περί ενοχής απόφασης, αφ' ετέρου και καθόσον αφορά τα λοιπά μέλη της σύνθεσης του δικαστηρίου, ήταν παντελώς αόριστη διότι δεν περιείχε τους λόγους για τους οποίους ζητείτο η εξαίρεσή τους, ούτε και τα πραγματικά περιστατικά στα οποία αυτοί στηρίζοντο και 9) ότι παραβιάστηκε το τεκμήριο αθωότητας του κατηγορουμένου Ε. Κ. και προκλήθηκε στην προδικασία απόλυτη ακυρότητα αφορώσα τη στέρηση του νομίμου δικαιώματος του όπως λάβει γνώση των εναντίον του καταγγελιών. Ειδικότερα, ο κατηγορούμενος Ε. Κ. ισχυρίζεται ότι ο τότε Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου Δ. Λ., με σχετική δήλωσή του στα ΜΜΕ, που δημοσιεύθηκε σε όλες τις εφημερίδες 1.3.2005, υποστήριζε ότι περιήλθε στα χέρια του μία ανώνυμη καταγγελία που ανέγραφε ότι αυτός (Ε. Κ.), διατηρεί σε μυστικούς τραπεζικούς λογαριασμούς στην Ελβετία δύο δισεκατομμύρια δραχμές. Έτσι υποστηρίζει, ο τύπος τον εμφάνισε ως "διεφθαρμένο" Δικαστή και του καταρράκωσε την προσωπικότητα του, δημιουργώντας ένα καταλυτικά καταστροφικό κλίμα σε βάρος του, με αποτέλεσμα, κατά το στάδιο της προκαταρκτικής εξέτασης, ο Εισαγγελέας Γ. Σ., επηρεασθείς από το αρνητικό σε βάρος του κλίμα να του χορηγήσει μόνο 24ωρη προθεσμία προκαταρκτικής εξετάσεως του και να μη του χορηγήσει αντίγραφο των εναντίον του καταγγελιών. Ο ισχυρισμός αυτός είναι απορριπτός ως απαράδεκτα προβαλλόμενος. Ειδικότερα: κατά το άρθρο 171 παρ. 1 στοιχ. Δ' ΚΠΔ, ακυρότητα που λαμβάνεται και αυτεπαγγέλτως υπόψη από το δικαστήριο σε κάθε στάδιο της διαδικασίας και στον Άρειο Πάγο ακόμη προκαλείται, αν δεν τηρηθούν οι διατάξεις που καθορίζουν την εμφάνιση, την εκπροσώπηση και την υπεράσπιση του κατηγορουμένου και την άσκηση των δικαιωμάτων που του παρέχονται, στις περιπτώσεις και με τις διατυπώσεις που επιβάλλει ο νόμος. Εξάλλου, κατά το άρθρο 173 παρ. 2 ΚΠΔ, από τις απόλυτες ακυρότητες που μνημονεύονται στο άρθρο 171, όσες αναφέρονται σε πράξεις της προδικασίας μπορούν να προτείνονται ωστόσο γίνει αμετάκλητη η παραπομπή στο ακροατήριο. Κατά δε το άρθρο 174 παρ. 1 ΚΠΔ, ακυρότητα που δεν προτάθηκε σύμφωνα με το προηγούμενο άρθρο καλύπτεται τέλος, κατά το άρθρο 176 παρ.1 ΚΠΔ, αρμόδιο να κηρύξει την ακυρότητα των πράξεων της προδικασίας είναι το δικαστικό συμβούλιο, ενώ των πράξεων της διαδικασίας στο ακροατήριο, και της κύριας και της προπαρασκευαστικής το δικαστήριο που αναλαμβάνει την εκδίκαση της κατηγορίας. Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 6 αρ. της ΕΣΔΑ, παν πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσις του δικασθεί δικαίως, δημόσια και εντός λογικής προθεσμίας υπό ανεξαρτήτου και αμερόληπτου δικαστηρίου. Από την παρ. 1 του άρθρου αυτού συνάγεται ότι μ' αυτήν καθιερώνεται αφενός μεν ένα γενικό δικαίωμα του κατηγορουμένου να δικασθεί δικαίως, αφετέρου δε επιμέρους

δικαιώματα του ίδιου. Στην παρ. 3 του αυτού άρθρου απαριθμούνται και άλλα δικαιώματα του κατηγορουμένου στο πλαίσιο μιας δίκαιης διαδικασίας, όπως: α) δικαίωμα γνώσεως της κατηγορίας, β) δικαίωμα υπερασπίσεως, γ) δικαίωμα κλητεύσεως και εξετάσεως μαρτύρων και δ) δικαίωμα διερμηνείας. Τέτοια υπερασπιστικά δικαιώματα του κατηγορουμένου είναι και το τεκμήριο αθωότητας, το οποίο αναφέρεται στη διασφάλιση της μεταχείρισης του κατηγορουμένου τόσο από τα κρατικά όργανα, όσο και από τρίτα πρόσωπα, ως αθώου, μέχρι να αποδειχθεί νομίμως η ενοχή του. Μια από τις εκδηλώσεις του τεκμηρίου αθωότητας αποτελεί η απαγόρευση στους παράγοντες διαμόρφωσης της δικανικής πεποίθησης να προβαίνουν σε δηλώσεις, με τις οποίες προεξοφλείται η ενοχή του κατηγορούμενου πριν αυτή αποδειχθέν νομίμως στα πλαίσια μία δίκης (ΑΠ 1611/2007). Οι παραπάνω όμως αιτιάσεις του κατηγορουμένου περί απολύτου ακυρότητας και παραβίασης του τεκμηρίου αθωότητας του αφορούν στο στάδιο της προδικασίας και επομένως έπρεπε να προταθούν, σύμφωνα και με όσα προεκτέθηκαν και προτάθηκαν, όπως, αναφέρει και ο ίδιος, μέχρι την αμετάκλητης παραπομπή του στο ακροατήριο, αλλά απορρίφθηκαν σιωπηρά με απόφαση του Αρείου Πάγου, με αποτέλεσμα τυχόν ακυρότητες κατά το στάδιο αυτό να έχουν καλυφθεί.

(Ακολουθεί η γνώμη της μειοψηφίας του Προέδρου του Δικαστηρίου Α. Κ.).

Με βάση τις παραδοχές του αυτές, κατά το διατακτικό του κήρυξε ενόχους, κατά πλειοψηφία επίσης (4-1) τους κατηγορουμένους, αναιρεσιώντες - αναιρεσίβλητους Ε. Κ., Ι. Μ., και Π. Μ. και αθώο τον κατηγορούμενο - αναιρεσίβλητο Ε. Κ., με πλειοψηφία (4-1) ότι: "Στην Αθήνα, στις 29.11.2000, με την πρόθεσή τους και με σκοπό να συγκαλύψουν την αληθινή προέλευση ποσού επτά εκατομμυρίων (7.000.000) δραχμών, προερχομένου, εν γνώσει τους, από την πράξη της παθητικής, δωροδοκίας δικαστή, που είχε τελεστεί με την εκ μέρους του πρώτου απαίτηση του εν λόγω ποσού από το δεύτερο, ως ..., που δεν εδικαιούτο, προκειμένου (ο πρώτος), ως 23ος Τακτικός Ανακριτής Πλημμελειοδικών Αθηνών, να χειριστεί ευνοϊκά υπόθεσή του (του δεύτερου) και να μη διατάξει την προσωρινή του κράτηση, ο μεν δεύτερος παρέδωσε, διά του τρίτου, το ως άνω χρηματικό ποσό στο δικηγόρο Χ. Χ., με την εντολή κατάθεσής του στον ... λογαριασμό του πρώτου στην ... της Ελλάδος, ο πρώτος παρείχε στο δεύτερο τα ακριβή στοιχεία του ανωτέρω λογαριασμού του, απαραίτητα για την παραπάνω κατάθεση και ο τρίτος, στον οποίο ο δεύτερος είχε παραδώσει το παραπάνω ποσό, το παρέδωσε, με τη σειρά του, στο Χ. Χ., με την εντολή να το καταθέσει στον ανωτέρω λογαριασμό του πρώτου, όπως αυτός έπραξε στις 29-11-2000, επιδιώκοντας όλοι τόσο με την κατάθεση, όσο και με τη λήψη του ποσού αυτού να του προσδώσουν νομιμοφανή υπόσταση και με εκμετάλλευση του τραπεζικού συστήματος, ενήργησε δε ο πρώτος κατ' επάγγελμα, αφού από την επανειλημμένη τέλεση της πράξης και την υποδομή-δράση με οργανωμένο σχέδιο, ετοιμότητα, σχεδιασμό με χρησιμοποίηση και εκμετάλλευση του τραπεζικού συστήματος για κατ' επανάληψη τέλεση της πράξης, μαρτυρείται σκοπός του για πορισμό εισοδήματος.

"Τον Ε. Κ. του ότι, στο χρονικό διάστημα 17.11.2000/31.1.2001, ως 23^ο Τακτικός Ανακριτής Πλημμελειοδικών Αθηνών, έχοντας επιληφθεί κυρίας ανακρίσεως σε βάρος των Ι. Α. και Ι. Μ., κατηγορουμένων για έκρηξη κατά συρροή, από την οποία μπορούσε να προκύψει κίνδυνος ανθρώπου, ο πρώτος, πράξη που είχε επισυμβεί, στις 26.7.2000, στη συμβολή των οδών ... στην Αθήνα, στις 3.8.2000, στην οδό ..., στον Πειραιά και στις 10.10.2000, στην οδό ... στον ..., με εκρήξεις που είχαν προκληθεί, νυκτερινές ώρες, σε καταστήματα ηλεκτρονικών παιχνιδιών που εκμεταλλευόταν ο Χ. Β., εναντίον του οποίου είχε εκδηλώσει επαγγελματική αντιζηλία ο Ι. Μ. και για ηθική αυτοουργία στην παραπάνω πράξη ο δεύτερος, προκάλεσε με γνώση την απαλλαγή των κατηγορουμένων για τις πράξεις αυτές, με το 2608/2001 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, παραλείποντας να εξετάσει ως μάρτυρες, καίτοι η ταυτότητά τους προέκυπτε από τα στοιχεία της δικογραφίας και είχαν εξεταστεί ως μάρτυρες κατά την αυτεπάγγελτη προανάκριση

που είχε προηγηθεί, τόσο τους ιδιωτικούς αστυνομικούς Χ. Σ. και Θ. Μ., που με τις καταθέσεις τους υποδείκνυαν, κυριολεκτικά, τον Ι. Α., ως φυσικό αυτουργό, όσο και τους αστυνομικούς Ν. Χ., Β. Κ. της Υποδιεύθυνσης Δίωξης Εγκλημάτων κατά ζωής και ιδιοκτησίας και Ι. Κ. του Τμήματος Ασφαλείας Ομονοίας, που είχαν συλλέξει στοιχεία που βεβαίωναν την τέλεση της πράξης από τους ανωτέρω και τούτο (εξέταση) επιβαλλόταν και από τα αποδεικτικά στοιχεία και τους αρνητικούς ισχυρισμούς των κατηγορουμένων, γεγονός μάλιστα που εκμεταλλεύτηκαν οι δύο πρώτοι μάρτυρες, προφανώς παρωθούμενοι από τον Ι. Μ. και με τις ένορκες βεβαιώσεις τους ενώπιον του Ειρηνοδίκη Πειραιά, ο Θ. Μ. στις 6.4.2001 και ο Χ. Σ. στις 8.6.2001, μετά την περάτωση της κυρίας ανακρίσεως και πριν την έκδοση του βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, δήλωναν, ότι οι προανακριτικές τους καταθέσεις ήταν προϊόν υποβολής και επιβολής από τους αστυνομικούς προανακριτικούς υπαλλήλους."

Με αυτά που δέχθηκε το Πενταμελές Εφετείο Αθηνών διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του σε συνδυασμό του αιτιολογικού με το διατακτικό, την απαιτούμενη ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει σ' αυτή, με πληρότητα, σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις, όλα τα πραγματικά περιστατικά τα οποία απεδείχθησαν από την ακροαματική διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση της αξιοποιήσιμης πράξεως της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα, κατ' εξακολούθηση και κατ' επάγγελμα, για τον κατηγορούμενο Ε. Κ., (αυτουργό), με βασικό έγκλημα την παθητική δωροδοκία, και την άμεση συνέργεια στο έγκλημα αυτό (νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα) των κατηγορουμένων Ι. Μ. και Π. Μ. για τα οποία και καταδικάσθηκαν αυτοί (αναιρεσείοντες-αναιρεσείβλητοι), τις αποδείξεις από τις οποίες συνήγαγε τα περιστατικά αυτά, καθώς και τους συλλογισμούς με βάση τους οποίους υπήγαγε τα περιστατικά στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις των άρθρων 1, 12, 13 στ', 14, 16, 17, 18, 26 παρ.1, 27 παρ.1, 94 παρ.1, 98, 237 Π.Κ., 1 παρ. α' εδ. αιζ' και 2 παρ.1 εδ. α' και β' Ν. 2331/1995, όπως το εδ. αιζ' προσετέθη με το άρθρο 2 παρ.16 Ν. 2479/1997 και αναριθμήθηκε με το άρθρο 6 παρ.1 Ν. 2696/1998 και όπως τα άρθρα 1 και 2 Ν. 2331/1995 αντικ. με τα άρθρα 2 και 3 Ν. 3424/2005 χωρίς ούτε ευθέως, ούτε εκ πλαγίου να τις παραβιάσει. Ειδικότερα αναφέρει όλα τα αποδεικτικά μέσα, τα οποία έλαβε υπ' όψη του για την καταδικαστική του κρίση, χωρίς να είναι απαραίτητο να προβεί στην αξιολογική συσχέτιση και εκτίμηση αυτών, ως αβασίμως αυτοί υποστηρίζουν. Συγκεκριμένα διαλαμβάνονται στην προσβαλλόμενη απόφαση: α) Η ιδιότητα του συγκατηγορουμένου τους αυτουργού, και τα καθήκοντά του ως ανακριτή του 23ου ανακριτικού τμήματος του Πρωτοδικείου Αθηνών, κατά το χρονικό διάστημα από 16-9-1997 έως 15-9-2001, β) το ποσό των 7.000.000 δρχ. που απαίτησε ο κατηγορούμενος ανακριτής Αθηνών Ε. Κ. για να χειρισθεί ευνοϊκά την υπόθεση του Ι. Μ., και κυρίως να μη διατάξει την προσωρινή του κράτηση, για το έγκλημα της ηθικής αυτουργίας σε έκρηξη κατά συρροή από την οποία μπορούσε να προκύψει και κίνδυνος για ανθρώπους, ενώπιον του οποίου αυτός επρόκειτο να απολογηθεί, και για την οποία είχε διαταχθεί η προσωρινή κράτηση του αυτουργού της πράξεως Ι. Α., γ) την παρέμβαση του δευτέρου αναιρεσείοντα Π. Μ., ο οποίος γνώριζε τον συγκατηγορούμενό του ανακριτή Ε. Κ., ώστε να βοηθήσει στην υλοποίηση της καταβολής του ποσού αυτού της δωροδοκίας δικαστή, λόγω της γνωριμίας του με τον ανακριτή αυτόν που υλοποιήθηκε :1) με την παραλαβή του ποσού αυτού από τον α! αναιρεσείοντα κατηγορούμενο Ι. Μ. 2) με την παραλαβή συγκεκριμένου αριθμού τραπεζτικού λογαριασμού από τον παραπάνω ανακριτή που ανήκε σε αυτόν (ανακριτή) 3) την παράδοση των στοιχείων αυτών, (χρημάτων και στοιχείων λογαριασμού), στον συνεργάτη του δικηγόρο Χ. Χ. που κατέθεσε τα χρήματα αυτά στον λογαριασμό του ανακριτή, δ) την νομιμοποίηση (συγκάλυψη) έτσι του ποσού αυτού της δωροδοκίας δικαστή, και ε) αιτιολογείται στην προσβαλλόμενη το βασικό έγκλημα της παθητικής δωροδοκίας δικαστή, που τελέσθηκε με την εκ μέρους του Ε. Κ. απαίτηση του ποσού των 7.000.000 δρχ., κατά το χρονικό διάστημα από

17-11-2000 μέχρι την έναρξη της απολογίας του Ι. Μ., στις 24-11-2000, δηλαδή, πριν την έκδοση της υπ' αρ. ...-11-2000 διατάξεως επιβολής περιοριστικών όρων, χωρίς να ασκεί έννομη επιρροή η μεταγενέστερη καταβολή του ποσού αυτού που έγινε την 29-11-2000 η οποία αποτελεί πραγμάτωση του εγκλήματος κατ' άλλον τρόπο, στ) αιτιολογείται με σαφήνεια ότι ο Ε. Κ. δέχθηκε στην κατοχή του και κατέστη δικαιούχος του ποσού των 7.000.000 δρχ., με την κατάθεση του ποσού αυτού στον λογαριασμό μισθοδοσίας του, αφού η κατάθεση αυτή προσέδωσε χαρακτήρα νομίμου τίτλου για τα παράνομα αυτά έσοδα και η με την ανάμειξη και ένωσή τους με τα προερχόμενα από νόμιμες πηγές χρήματα, επίτευξης της απόκρυψης της αληθινής προελεύσεως του βασικού εγκλήματος της παθητικής δωροδοκίας, ζ) αιτιολογείται ότι υποκείμενο του άνω εγκλήματος της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα είναι τόσο ο Ε. Κ., δράστης του βασικού εγκλήματος της παθητικής δωροδοκίας δικαστή, όσο και οι αναιρεσείοντες Π. Μ. και Ι. Μ., ως αυτουργοί τελέσεως με τη μορφή της άμεσης συνδρομής στον συγκατηγορούμενο τους Ε. Κ., συνισταμένης στην συγκάλυψη της αληθινής προελεύσεως του αντικειμένου τη παθητικής δωροδοκίας δικαστή, με την παράδοση του ποσού των 7.000.000 δρχ., από τον Ι.Μ. στον Π.Μ. και δια του τελευταίου και κατόπιν εντολής του στον Χ. Χ., στην κατάθεση του ποσού αυτού στον λογαριασμό μισθοδοσίας που τηρούσε ο Ε. Κ. στην ... Ελλάδα, επιδιώκοντας οι αναιρεσείοντες με την κατάθεση αυτή να προσδώσουν στο ποσό αυτό νομιμοφανή υπόσταση με την εκμετάλλευση του τραπεζικού συστήματος, χωρίς το έγκλημα της νομιμοποίησης εσόδων να απορροφάται από το βασικό έγκλημα. η) αιτιολογείται ο δόλος τους αφού όλοι γνώριζαν το εγκληματικό αυτό σχέδιο και τελικά το υλοποίησαν, ενώ ο παραπάνω ανακριτής εξαιτίας της μεθόδευσης αυτής επέβαλε σε αυτόν Ι. Μ. μόνο περιοριστικούς όρους, μεταξύ των οποίων και εγγυοδοσία 20.000.000 δρχ., την οποία λίγες ημέρες αργότερα μείωσε σε 5.000.000 δρχ., και ειδικότερα με τις παραδοχές της προσβαλλόμενης ότι "με σκοπό να παράσχουν συνδρομή στον Ε. Κ. για να συγκαλύψουν την αληθινή προέλευση περιουσιακών στοιχείων (χρημάτων), προερχομένων εν γνώσει τους από την αξιόποινη πράξη της παθητικής δωροδοκίας δικαστή, που είχε τελεσθεί εκ μέρους του Ε. Κ. απαίτηση του ... των 7.000.000δρχ.,για να χειρισθεί ως ανακριτής του 23ου ανακριτικού τμήματος του Πρωτοδικείου Αθηνών, την ποινική του υπόθεση και να μη του επιβάλει προσωρινή κράτηση , μεταβίβασαν το παραπάνω ποσό στον Ε. Κ. παραδίδοντας το ο πρώτος στον δικηγόρο και κατευθύνοντας το ο τελευταίος δια του Χ. Χ., στον προσφερόμενο τραπεζικό λογαριασμό του (Ε.Κ.) αντίστοιχα δε ο τελευταίος με σκοπό να συγκαλύψει την αληθινή προέλευση του εν γνώσει του παρανόμου αυτού εσόδου και να προσδώσει νομιμοφανή υπόσταση ,δέχθηκε στην κατοχή του τα ανωτέρω ποσά δια της κατά την ως άνω τρόπο καταθέσεως του στον τραπεζικό λογαριασμό του και κατέστη δικαιούχος τούτου...." Αναφορικά με τις ειδικότερες αιτιάσεις του αναιρεσείοντος Ι. Μ. που προβάλλονται με τους πρόσθετους λόγους αναιρέσής του: Α) Με τον πρώτο πρόσθετο λόγο αναιρέσεως, αυτός παραπονείται ότι το δικαστήριο τον καταδίκασε αναιτιολόγητα χωρίς μάλιστα να αναφέρει στοιχεία για τον απαιτούμενο άμεσο δόλο του. Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί επειδή το δικαστήριο , όπως εκτέθηκε παραπάνω στον αντίστοιχο λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως, αιτιολογεί πλήρως την καταδίκη του τόσο για την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος όσο και τον δόλο του, αφού αυτός ήταν που παρέδωσε τα χρήματα που του ζητήθηκαν από τον παραπάνω ανακριτή με απώτερο σκοπό να καταλήξουν στον τραπεζικό του λογαριασμό, και έτσι να συγκαλυφθεί η αήθης προέλευση αυτών ως προϊόντος παθητικής δωροδοκίας δικαστή .

Β) Με τον δεύτερο πρόσθετο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων παραπονείται επειδή το δικαστήριο που τον καταδίκασε, εσφαλμένα ερμήνευσε και εφάρμοσε τις παραπάνω ουσιαστικές ποινικές διατάξεις. Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί επειδή το δικαστήριο, όπως εκτέθηκε παραπάνω στον λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως για έλλειψη αιτιολογίας , ερμήνευσε και

εφάρμοσε ορθώς τις ουσιαστικές διατάξεις τόσο του εγκλήματος της νομιμοποίησης με την μορφή της συγκάλυψης, όσο και του βασικού εγκλήματος της δωροδοκίας δικαστή (ΑΠ 570/2008, ΑΠ 120/2003, ΑΠ 570/2006).

Από 10-1-2017 πρόσθετοι λόγοι αναίρεσης του Ι. Μ..

Α) Με τον πρώτο πρόσθετο λόγο αναιρέσεως του από 10-1-2017, δικογράφου προσθέτων λόγων αναίρεσης, ο αναιρεσείων παραπονείται επειδή το δικαστήριο τον καταδίκασε για το έγκλημα της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα με βασικό έγκλημα την δωροδοκία δικαστή παρά το ότι με μεταγενέστερη του χρόνου τελέσεως επιεικέστερη διάταξη, (άρθρο 2 παρ. 1 του Ν. 3424/2005), στα βασικά εγκλήματα δεν περιλαμβάνεται το έγκλημα της δωροδοκίας δικαστή (α. 237 του ΠΚ) ,για το οποίο καταδικάστηκε και από το οποίο προέρχονται τα φερόμενα ως νομιμοποιηθέντα χρήματα. Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος επειδή, το δικαστήριο ορθώς δέχθηκε ότι βασικό έγκλημα για την νομιμοποίηση είναι και αυτό της δωροδοκίας δικαστή αφού το έγκλημα αυτό: α) προβλεπόταν ως βασικό στο άρθρο 1 περ. α εδαφ. αιζ! του Ν. 2331/1995 όπως η περίπτωση αιζ! προστ. από το ά. 2 παρ. 16 του Ν. 2479/1997 , που ίσχυσε κατά τον χρόνο τελέσεως (2000 και 2001) , β) προβλεπόταν από το ίδιο άρθρο (περ. α! εδαφ. Ι δδ! , μετά την αντικατάσταση αυτού από το άρθρο 2 παρ. 1 του Ν. 3424/2005) ως βασικό έγκλημα με την μορφή της δωροδοκίας, με δεδομένο ότι η δωροδοκία δικαστή είναι ειδικότερη μορφή δωροδοκίας δημοσίου λειτουργού και μάλιστα κολάζεται αυστηρότερα από την κοινή δωροδοκία και γ). Συμπεριλήφθηκε δε με τα ως άνω, και ο ν.3691/2008, ο οποίος σύμφωνα με το άρθρο 3 περ. ε! του Ν. 3691/2008, επανέλαβε το ειδικότερο αυτό έγκλημα στα βασικά εγκλήματα (ΑΠ 39/2016).

Β) Με τον δεύτερο πρόσθετο λόγο αναιρέσεως του δικογράφου αυτού, ο αναιρεσείων παραπονείται επειδή το δικαστήριο τον καταδίκασε για το έγκλημα της νομιμοποίησης, χωρίς να αιτιολογήσει τα απαιτούμενα στοιχεία του παραπάνω μετά την τέλεση αυτού επιεικέστερου Ν. 3424/2004 σύμφωνα με τα οποία: α) η νομιμοποίηση από τον ίδιο τον δράστη του βασικού εγκλήματος πρέπει να εντάσσεται στον συνολικό σχεδιασμό αυτού και β) πρέπει το ποσό που νομιμοποιείται να υπερβαίνει τις 15.000 ευρώ. Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί επειδή το δικαστήριο καλύπτει τις δύο αυτές αιτιάσεις αφού : α) αναφέρει ότι ο σχεδιασμός του αναιρεσείοντα ήταν το ποσό των 7.000.000 δρχ. για την δωροδοκία του δικαστή να καταλήξει αυτό στον τραπεζικό του λογαριασμό, όπως και συνέβη γι' αυτό και ζήτησε την αποτελεσματική βοήθεια των συγκατηγορουμένων του- άρα εντασσόταν στον συνολικό σχεδιασμό του- και β) αναφέρει ότι το ποσό αυτό σε κάθε περίπτωση υπερβαίνει τις 15.000 ευρώ και δεν χρειαζόταν άλλη ειδική αναφορά για το κεφάλαιο αυτό, δεδομένου ότι από την αριθμητική αναγωγή του ανέρχεται στο ποσό των 20.541 ευρώ.

Γ) Με τον τρίτο πρόσθετο λόγο αναιρέσεως ο αναιρεσείων παραπονείται επειδή το δικαστήριο που τον καταδίκασε ερμήνευσε και εφάρμοσε εσφαλμένα το α. 1 του Ν. 2331/1995 όπως αντ. από το άρθρο 2 του Ν. 3424/2005 , για το έγκλημα της νομιμοποίησης με την μορφή της συγκάλυψης αφού το έγκλημα της δωροδοκίας δικαστή δεν υπάγεται στα βασικά εγκλήματα .

Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί επειδή το δικαστήριο, όπως εκτέθηκε στον αμέσως παραπάνω πρόσθετο λόγο αναιρέσεως που δέχθηκε τα αντίθετα , ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε τις ουσιαστικές αυτές διατάξεις .Όλες οι λοιπές αιτιάσεις των ανωτέρω αναιρεσείοντων, και των προσθέτων λόγων αναίρεσης του αναιρεσείοντος Ι. Μ., είναι απαράδεκτες, διότι υπό την επίφαση της ελλείψεως αιτιολογίας βάλλουν κατά της αναιρετικά ανέλεγκτης κρίσης του δικαστηρίου της ουσίας που δεν στοιχειοθετεί αναιρετικό λόγο.

Περαιτέρω, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο της ουσίας διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφαση του την απαιτούμενη από τις αναφερόμενες διατάξεις του Συντάγματος και του ΚΠΔ ειδική και εμπειρισταωμένη αιτιολογία, γιατί δεν ήταν ένοχος ο αναιρεσείβλητος Ε. Κ.ς για την αξιόποινη

πράξη της κατάχρησης εξουσίας, με τον τρόπο της "πρόκλησης απαλλαγής", αφού εκθέτει σ' αυτή με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία αποδείχθηκαν από την ακροαματική διαδικασία οι νομικοί και ουσιαστικοί συλλογισμοί βάσει των οποίων έκρινε, ότι δεν συγκροτείτο η αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του άνω εγκλήματος, για το οποίο αθώωθηκε. Ειδικότερα, αναφέρονται στην αιτιολογία τα αποδεικτικά μέσα κατά το είδος τους, από τα οποία το Δικαστήριο συνήγαγε τα περιστατικά που εκτέθηκαν και οδηγήθηκε στην απαλλακτική του κρίση, ο λόγος για τον οποίο παρέλειψε να εξετάσει με την ιδιότητα του 23ου ανακριτή Αθηνών κατά την κυρία ανάκριση, σε βάρος των Ι. Α. και Ι. Μ., για την αξιόποινη πράξη της έκρηξης κατά συρροή σε βάρος του πρώτου και ηθική αυτουργία σ' αυτή σε βάρος του δευτέρου, για την οποία τελικά απαλλάχθηκαν με το υπ' αρ. 2608/2001 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, τους μάρτυρες που είχαν καταθέσει κατά την προανάκριση επιβαρυντικά για αυτούς στοιχεία, (Θ. Μ. και Χ. Σ.), αφού σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 248 παρ. 3 ΚΠΔ, δεν υπήρχε νομική υποχρέωσή του προς τούτο, διότι οι καταθέσεις τους κατά την προανάκριση, λήφθηκαν νομότυπα και δεν έχρηζαν συμπλήρωσης. Επιπροσθέτως δε, επικουρικά αιτιολογείται και ότι, η τυχόν παράλειψή του αυτή, δεν συνδεόταν αιτιωδώς με την έκβαση της υπόθεσης- έκδοση του ανωτέρω απαλλακτικού βουλεύματος-, διότι οι μάρτυρες αυτοί μετέβαλλαν τις αρχικές ένορκες καταθέσεις τους,(ευνοϊκά για τους κατηγορουμένους), μετά το πέρας της τακτικής ανάκρισης, και δεν είχε σχέση με την μεταβολή τους η μη κλήση τους να καταθέσουν και στον ανακριτή (Ε. Κ.). Επίσης αιτιολογείται η έλλειψη πρόθεσής του για διευκόλυνση απαλλαγής των κατηγορουμένων, με τον ορθό συλλογισμό ότι αν πράγματι ήθελε να διευκολύνει την απαλλαγή των κατηγορουμένων αυτών θα μπορούσε ο ίδιος του να τους κλητεύσει, προκειμένου να γίνει η μεταβολή των καταθέσεών τους ενώπιον του. Εξάλλου ως η απόφαση αιτιολογημένα διαλαμβάνει το Συμβούλιο Εφετών, στο οποίο μετά από πρόταση του Εισαγγελέα διαβιβάσθηκε η υπόθεση αυτή, εν όψει των αντιφατικών ενώπιον του καταθέσεων των μαρτύρων αυτών, είχε την δυνατότητα να διατάξει περαιτέρω κυρία ανάκριση επί της υποθέσεως. Οι επί μέρους αντίθετες αιτιάσεις του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, ότι: α) η προσβαλλόμενη απόφαση στερείται της ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας, διότι δεν αναφέρονται ως προς το αθωωτικό αυτό κεφάλαιο της, τα αποδεικτικά μέσα τα οποία έλαβε υπόψη του το δικαστήριο της ουσίας, για την απαλλακτική του κρίση, είναι αβάσιμη διότι αυτά διαλαμβάνονται στη σελ. 273 του σκεπτικού. Και είναι μιν αληθές ότι δεν έχουν παρατεθεί στο προοίμιο του συνόλου του σκεπτικού (σελ. 240), τούτο όμως οφείλεται σε παραδρομή του δικαστηρίου, η οποία καλύπτεται από την παρακάτω αναφορά τους, λόγω της ενότητας αυτού (σκεπτικού της αποφάσεως), και ουδεμία καταλείπεται αμφιβολία ότι από αυτά οδηγήθηκε η πλειοψηφία του, στην αποφαστική για το εν λόγω αδίκημα δικαιοδοτική του κρίση, β) αβασίμως επίσης αιτιάται ότι δεν παρατίθενται πραγματικά περιστατικά, περί μη ενοχής του κατηγορουμένου - αναιρεσιβλήτου, αλλά το πόρισμά του βασίζεται σε υποθετικούς συλλογισμούς, διότι υπάρχει πλήρης ανάπτυξη των πραγματικών περιστατικών αλλά και οι συλλογισμοί που παρατίθενται, κάθε άλλο παρά υποθετικοί είναι αφού βασίζονται σε νομικούς κανόνες και επιχειρήματα που αντλούνται από αυτούς.

Επομένως ο τρίτος λόγος της κρινόμενης αναίρεσης του αναιρεσειόντος Ι. Μ., οι πρόσθετοι λόγοι των από 15-3-2016 και 9-1- 2017 δικογράφων προσθέτων λόγων αναίρεσης του, καθώς και ο δεύτερος λόγος της κρινόμενης αναίρεσης του αναιρεσειόντος Π. Μ., με τους οποίους πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή ουσιαστικών ποινικών διατάξεων, ιδρυόμενοι από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Δ! και Ε! ΚΠΔ, και ο λόγος αναίρεσης του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, με τον οποίο πλήττεται το αθωωτικό κεφάλαιο της προσβαλλόμενης απόφασης για τον αναιρεσιβλήτο Ε. Κ., μόνο για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας, (άρθρο 510 παρ. 1 στοιχΔ! ΚΠΔ,

είναι αβάσιμοι και πρέπει να απορριφθούν.

Λοιποί λόγοι αναιρέσεως Π. Μ..

Κατά τις διατάξεις του άρθρου 57 παρ. 1 και 3 ΚΠΔ, αν κάποιος έχει καταδικασθεί αμετάκλητα ή αθωωθεί ή έχει παύσει η ποινική δίωξη εναντίον του, δεν μπορεί και πάλι να ασκηθεί σε βάρος του δίωξη για την ίδια πράξη, ακόμη και αν δοθεί άλλος χαρακτηρισμός σ' αυτή. Αν παρά την απαγόρευση αυτή ασκηθεί ποινική δίωξη, κηρύσσεται πάλι αυτή απαράδεκτη λόγω δεδικασμένου. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι, για την ύπαρξη δεδικασμένου, που ιδρύει τον από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. ΣΤ! ΚΠΔ, λόγο αναιρέσεως, πρέπει να συντρέχουν: α) αμετάκλητη απόφαση (ή βούλευμα), που αποφαίνεται για τη βασιμότητα ή μη της κατηγορίας ή παύει οριστικά την ποινική δίωξη για μία αξιόποινη πράξη, β) ταυτότητα προσώπου και γ) ταυτότητα πράξεως ως ιστορικού γεγονότος στο σύνολο του, που περιλαμβάνει όχι μόνο την ενέργεια ή τη παράλειψη του δράστη αλλά και το αξιόποιο αποτέλεσμα που προκλήθηκε από αυτήν. Ως πράξη νοείται ιστορικό γεγονός, δηλ. υλική πράξη και πνευματική κίνηση, με όλα τα αποτελέσματα στον εξωτερικό κόσμο, καθ' όλη τη διαδρομή και καθ' όλες τις πραγματικές και νομικές όψεις της, τις οποίες ο δικαστής έχει δικαίωμα να ερευνήσει και να αξιολογήσει αυτεπάγγελτα. Ταυτότητα, δηλαδή της πράξεως υπάρχει όταν η νέα κατηγορία συγκροτείται εξ αντικειμένου από τα ίδια πραγματικά περιστατικά, από τα οποία απαρτίζεται κατά τα ουσιώδη αντικειμενικά στοιχεία της και η προηγούμενη κατηγορία. Εν όψει αυτών, το δεδικασμένο εξαντλείται, όχι στην ταυτότητα του εγκλήματος αλλά στην ταυτότητα της αξιόποινης πράξης για την οποία ασκήθηκε η ποινική δίωξη και δεν εμποδίζει νέα δίωξη για άλλη αξιόποινη πράξη, που δεν κρίθηκε, έστω και αν στα στοιχεία της πράξεως αυτής περιλαμβάνεται και εκείνο που επίσης αποτέλεσε στοιχείο του εγκλήματος, το οποίο έχει κριθεί. Δεν υφίσταται ταυτότητα πράξεως και ως εκ τούτου δεδικασμένο, οσάκις τα περισσότερα αποτελέσματα μιας φυσικής πράξεως έχουν αυτοτελή υλική υπόσταση και αποτελούν εξωτερικά καθένα ίδιο έγκλημα, το οποίο δεν τέθηκε υπό τη κρίση του δικαστηρίου (ΑΠ196/2015). Στην προκειμένη περίπτωση με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων Π. Μ., παραπονείται για παραβίαση δεδικασμένου, επειδή το δικαστήριο τον καταδίκασε για το έγκλημα αυτό της νομιμοποίησης ενώ αυτός είχε απαλλαγεί γι' αυτό αμετάκλητα με το υπ' αρ. 1588/2007 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών. Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί επειδή από την παραδεκτή επισκόπηση των εγγράφων της δικογραφίας, για τις ανάγκες του αναιρετικού ελέγχου, προκύπτει ότι το δευτεροβάθμιο δικαστήριο της ουσίας, ορθώς απέρριψε την ένσταση δεδικασμένου, που προέβαλλε ενώπιον του νομοτύπως, αφού δέχθηκε ότι: α) η απαλλαγή αυτού με το βούλευμα αυτό εχώρησε για το βασικό έγκλημα της ενεργητικής δωροδοκίας δικαστή και β) η καταδίκη του χώρησε με βασικό έγκλημα την παθητική δωροδοκία δικαστή, δηλαδή ότι ο παραπάνω ανακριτής, απαίτησε το ποσό αυτό που κατατέθηκε στον τραπεζικό του λογαριασμό, πράγμα που είχε γίνει δεκτό με το ίδιο παραπάνω βούλευμα με το οποίο αυτός παραπέμφθηκε και κατέληξε στην προσβαλλόμενη απόφαση, ήτοι καταδικάσθηκε, με βασικό έγκλημα άλλο (παθητική δωροδοκία δικαστή) από το οποίο απηλλάγη δια του αμετακλήτου βουλεύματος, που ήταν το έγκλημα της ενεργητικής δωροδοκίας δικαστή. (Ολ. ΑΠ 422/2012, ΑΠ 1110/1982, ΑΠ 2068/2008, ΑΠ 1568/2003).

Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως του, ο ανωτέρω αναιρεσείων παραπονείται για απόλυτη ακυρότητα της πρωτοβάθμιας απόφασης, επειδή με αυτή απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η από 26-2-2010 αίτηση του πρώτου αναιρεσείοντα Ι. Μ. για εξαίρεση όλων των δικαστών του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου.

Ο λόγος αυτός είναι απαράδεκτος και πρέπει να απορριφθεί επειδή α) η απόφαση αυτή (πρωτόδικη) εξαφανίστηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση του δευτεροβαθμίου δικαστηρίου, β) δεν χωρεί αναιρέση κατ' αυτής που ήταν πρωτόδικη, και γ) επικουρικά δεν έχει έννομο συμφέρον γι' αυτό το κεφάλαιο ο αναιρεσείων αυτός. (ΑΠ 91/2015, ΑΠ 2309/2014, ΑΠ

287/2014) Ε) Με τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως ο αναιρεσείων Π. Μ., παραπονείται επειδή το δικαστήριο απέρριψε αναπιολόγητα το ελαφρυντικό των μη ταπεινών αιτιών, που ζήτησε .

Ο λόγος αυτός, ιδρυόμενος από ο άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Δ!ΚΠΔ είναι αβάσιμος, και πρέπει να απορριφθεί διότι στηρίζεται επί αναληθούς προϋποθέσεως, καθόσον όπως προκύπτει από την παραδεκτή επισκόπηση των πρακτικών, για τις ανάγκες του αναιρετικού ελέγχου, , αυτό(ως άνω ελαφρυντικό), δεν ζητήθηκε από τον ως άνω κατηγορούμενο ή τους νομικούς του παραστάτες - βλ. σελ. 357 της απόφασης.

Λοιποί λόγοι αναιρέσεως-δήλωσης Ι. Μ. και Εισαγγελέα Αρείου Πάγου.

Η απαιτούμενη κατά τα άνω άρθρα 93 παρ.3 του Συντάγματος και 139 ΚΠΔ ειδική και εμπειριστωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει λόγο αναιρέσεως εκ του άρθρου 510 παρ.1 στοιχ. Δ' Κ.Π.Δ., πρέπει να επεκτείνεται και στους αυτοτελείς ισχυρισμούς. Είναι δε αυτοτελείς ισχυρισμοί εκείνοι, οι οποίοι προβάλλονται, σύμφωνα με τα άρθρα 170 παρ.2 και 332 παρ.2 Κ.Π.Δ., στο δικαστήριο της ουσίας από τον κατηγορούμενο ή τον συνήγορο του και τείνουν εις την άρση του αδικού χαρακτήρα της πράξεως, τον αποκλεισμό ή την μείωση της ικανότητας προς καταλογισμό ή την εξάλειψη του αξιοποίνου ή την μείωση της ποινής, εφόσον όμως προβάλλονται κατά τρόπο σαφή και ορισμένο, με όλα δηλαδή, τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία είναι αναγκαία για την θεμελίωσή τους, χωρίς να αρκεί μόνον η επίκληση της νομικής διατάξεως η οποία τους προβλέπει η του χαρακτηρισμού με τον οποίον είναι γνωστοί αυτοί στη νομική ορολογία και τούτο για να μπορέσει ο δικαστής, ύστερα από αξιολόγηση, να τους κάνει δεκτούς ή να τους απορρίψει, άλλως το δικαστήριο της ουσίας δεν υπέχει υποχρέωση να απαντήσει αιτιολογημένους στην απόρριψή τους (Ολ. ΑΠ 2/2005). Τιοιούτοι αυτοτελείς ισχυρισμοί είναι οι περί συνδρομής των ελαφρυντικών περιστάσεων του άρθρου 84 παρ.2, α, β!,,, δ! και ε' Π.Κ., ήτοι. το ότι ο υπαίτιος έζησε έως το χρόνο που έγινε το έγκλημα έντιμη, ατομική, οικογενειακή, επαγγελματική και γενικά κοινωνικά ζωή, του στοιχ. β!, με τις υποπεριπτώσεις, 2.ότι στην πράξη του ωθήθηκε όχι από ταπεινά αίτια ή από μεγάλη ένδεια ή διατελώντας υπό την επίδραση σοβαρής απειλής ή υπό την επιβολή προσώπου στο οποίο αυτός οφείλει υπακοή ή με το οποίο βρίσκεται σε σχέση εξάρτησης,...3 του στοιχείου δ! ότι το ότι έδειξε ειλικρινή μετάνοια και επιδίωξε να άρει η να μειώσει τις συνέπειες της πράξης του και 4. Του ε! ότι ο υπαίτιος συμπεριφέρθηκε καλά για μεγάλο χρονικό διάστημα.. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την παραδεκτή επισκόπηση των πρακτικών της δίκης, για τις ανάγκες του αναιρετικού ελέγχου, μετά την απαγγελία της περί ενοχής αποφάσεως του δικαστηρίου, ο κατηγορούμενος Ι. Μ.ς, δια των συνηγόρων του ζήτησε εγγράφως, με καταχώρηση στα πρακτικά να του χορηγηθεί το ελαφρυντικό του άρθρου 84 παρ. 2 στοιχ. β! υποπερίπτωση β!,ΠΚ ((ότι στην πράξη του ωθήθηκε διατελώντας υπό την επίδραση σοβαρής απειλής, και δ! ΠΚ (ειλικρινούς μεταμελείας) τα οποία ανέπτυξε και προφορικά με το παρακάτω, κατά τα κύρια σημεία της περιεχόμενο:"παρατίθεται σχετικά νομική σκέψη...

Εν προκειμένω, ως αποδεικνύεται αδιαστάκτως από α) την ενώπιον σας κατάθεση του δημοσιογράφου Σ. Β. και β) την ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, κατάθεση του Α. Κ. , δεν είμαι εγώ αυτός που προσπάθησα, ενσυνειδήτως, να δωροδοκήσω τον α! κατηγορούμενο, η καταβολή εκ μέρους μου των 7.000.000 δρχ, έγινε επειδή φοβόμουν για τη δικονομική μου τύχη, γιατί με είχε απειλήσει ο ανακριτής να υπακούω στις εντολές του Π. Μ. όντας άρρωστος κλινήρης και υπό κράτηση στο νοσοκομείο και κατηγορούμενος για μία πράξη (εκρήξεις που ποτέ δεν τέλεσα-πράγμα που δικαστικώς αναγνωρίσθηκε με αμετάκλητο βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών περιήλθα σε αθλία ψυχολογική κατάσταση γιατί ο κίνδυνος ήταν υπαρκτός....Μάλιστα προέτρεψα τους δικηγόρους... να καταθέσουν αίτηση εξαιρέσεως του άνω δικαστή η οποία και υποβλήθηκε από τον δικηγόρο Δ....φοβήθηκα να υποβάλω αναφορά -καταγγελία σε βάρος του Κ. διότι δεν είχα άλλα στοιχεία πλην του τηλεφωνήματος του Μ. στον

Μ.....κατέβαλα τα χρήματα απειλούμενος ,εκβιαζόμενος με σκοπό την αποτροπή βλάβης της προσωπικής μου ελευθερίας και κατ' επέκταση της υγείας μουΘέλησα να αποκαλύψω τα γεγονότα ποιοί ήταν πίσω από τα γεγονότα τον εκβιασμό και τις απειλές που δέχθηκα.... Μετέβην στο Άγιο Όρος να μονάσω διερευνητικά στη Μονή Εσφιγμένου προκειμένου να μου δώσει δύναμη ο Θεός να ξεπεράσω το τεράστιο πρόβλημα στο οποίο άθελά μου είχα μπλεχθεί. Προκύπτει αδιστάκτως από την ένορκη βεβαίωση που έδωσα αυτόβουλη με πρωτοβουλία μου, ότι θέλησα να αποκαλύψω τα γεγονότα της συγκεκριμένης υπόθεσης ..." Ο αυτοτελής αυτός ισχυρισμός για τη χορήγηση των αιτουμένων ελαφρυντικών, υποβλήθηκε με σαφή και ορισμένη επίκληση περιστατικών που αναπτύχθηκαν στις σελίδες 349-357. Το δικαστήριο, χορήγησε στον κατηγορούμενο αυτόν το ελαφρυντικό της ειλικρινούς μεταμελείας με το ακόλουθο σκεπτικό: "Πρέπει να γίνει δεκτό ως βάσιμο και στην ουσία το σχετικό αίτημα του και να αναγνωρισθεί ,ότι συντρέχει στο πρόσωπο του η ελαφρυντική περίπτωση του άρθρου 84 παρ. 2δ! ΠΚ, καθόσον αποδείχθηκε ,ότι αυτός έχει μετανοήσει ειλικρινά για την παραπάνω πράξη του, και επιζήτησε να μειώσει τις συνέπειές της". Αντίθετα απέρριψε τον αυτοτελή ισχυρισμό περί χορηγήσεως του ελαφρυντικού του άρθρου 84 παρ.2 β! υποπερίπτωση β! ΠΚ, με την αιτιολογία: "Το αίτημά του πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο διότι η παραπάνω αιτιολογία την οποία επικαλείται για την πράξη του ,δεν συνιστά μη ταπεινό αίτιο, κατά την έννοια της ανωτέρω διατάξεως". Το σκεπτικό αυτό όσο αφορά την χορήγηση της ελαφρυντικής περιστάσεως του άρθρου 84 παρ. 2δ!ΠΚ είναι επαρκώς αιτιολογημένο, διότι το δικαστήριο αποδεχόμενο αυτό ως κατ' ουσία βάσιμο, έκρινε ότι αποδείχθηκαν τα πραγματικά περιστατικά που επικαλέσθηκε για την αναγνώρισή του. Για το δεύτερο όμως ελαφρυντικό που αιτήθηκε, η απόρριψή του από το δικαστήριο της ουσίας στερείται ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας, αφού δεν συναρτά τα πραγματικά περιστατικά που ορισμένως επικαλέσθηκε ο κατηγορούμενος αυτός, με τα προκύψαντα κατά την αποδεικτική διαδικασία σε σχέση με αυτά, ώστε να αιτιολογείται η απόρριψη του. Ειδικότερα κατά το αιτιολογικό της απόρριψής του, εσφαλμένως υπήγαγε τα περιστατικά αυτά στην υποπερίπτωση των μη ταπεινών αιτίων, του άρθρου 84 παρ.2β! στοιχ. α! ΠΚ, αντί της υποπερίπτωσής β! αφού ο αιτούμενος το ελαφρυντικό αυτό επικαλείτο περιστατικά, ότι προέβη στην καταβολή του ποσού αυτού (7.000.000 δρχ) υπό το κράτος σοβαρής απειλής και όχι υπό καθεστώς ένδειας, ως διέλαβε η προσβαλλόμενη. Επομένως, ο πρώτος λόγος του κυρίου δικογράφου αναίρεσης του Ι. Μ. που πλήττει την προσβαλλόμενη απόφαση για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας για την απόρριψη του αυτοτελούς αυτού ισχυρισμού του άρθρου 84 παρ.2 περ. β!(υπ.β!) ΠΚ, ερειδόμενος στο άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. ΔΙΚΠΔ, είναι βάσιμος κατ' ουσία, και πρέπει να γίνει δεκτός. Τουναντίον ο επί του ως άνω άρθρου ερειδόμενος λόγος της αναίρεσης του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου με τον οποίο πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση, για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας για την παραδοχή του ελαφρυντικού του άρθρου 84 παρ. 2 δ! ΠΚ είναι αβάσιμος και ως εκ τούτου απορριπτός. Περαιτέρω από την παραδεκτή και πάλι επισκόπηση των πρακτικών της προσβαλλόμενης απόφασης, προκύπτει ότι μετά τους συνηγόρους του Ι. Μ. που ζήτησαν νομότυπα τα ως άνω ελαφρυντικά, έλαβαν τον λόγο οι συνηγόροι υπεράσπισης του Π. Μ. ,οι οποίοι, αιτήθηκαν:"την αναγνώριση των ελαφρυντικών περιστάσεων του άρθρου 84 παρ. 2 α! και ε! ΠΚ, (προτέρου εντίμου βίου και μεταγενέστερης καλής συμπεριφοράς), χωρίς ανάπτυξη των πραγματικών περιστατικών αυτών, αλλά μόνο επιγραμματικά . Το δικαστήριο με την προσβαλλόμενη απόφασή του δέχθηκε τους αυτοτελείς αυτούς ισχυρισμούς με το παρακάτω σκεπτικό:"Πρέπει να γίνει δεκτό ως βάσιμο το αίτημα του και στην ουσία, και να του αναγνωρισθεί ότι συντρέχει στο πρόσωπο του η ελαφρυντική περίπτωση του προτέρου εντίμου βίου, διότι από τη αποδεικτική διαδικασία προέκυψε, ότι αυτός, μέχρις τη τέλεση της ανωτέρω πράξης, έζησε έντιμη, ατομική, οικογενειακή και γενικά κοινωνική ζωή, όπως και η ελαφρυντική περίπτωση του άρθρου 84 παρ. 2ε! ΠΚ, καθόσον αποδείχθηκε από τα ίδια

αποδεικτικά μέσα, ότι αυτός, μετά την παραπάνω πράξη του, συμπεριφέρθηκε καλά για το μεγάλο σχετικά διάστημα που έχει μεσολαβήσει μέχρι σήμερα". Η παραπάνω όμως αιτιολογία σχετικά με την παραδοχή των αυτοτελών αυτών ισχυρισμών, δεν είναι ειδική και εμπειριστατωμένη, αφού το Δικαστήριο δεν αναφέρεται σε συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά, από τα οποία προκύπτει η θετική και επωφελής για την κοινωνία δράση και συμπεριφορά του σε όλους τους τομείς που ορίζονται στην περίπτωση του εδ. α! της παρ.2 του άρθρου 84 ΠΚ, αλλά και στη μεταγενέστερη συμπεριφορά του, για μεγάλο χρονικό διάστημα μετά την τέλεση της πράξεως(84 παρ.2 εδ. ε! ΠΚ).

Επομένως, ο από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Δ! ΚΠοινΔ σχετικός λόγος της αιτήσεως αναιρέσεως του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, με τον οποίον πλήττεται το κεφάλαιο αυτό, της χορηγήσεως των ως άνω ελαφρυντικών περιστάσεων, για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας, είναι βάσιμος, όσο αφορά τον αναιρεσίβλητο Π. Μ.. Μετά ταύτα, πρέπει: α) γίνει δεκτή εν μέρει η αναίρεση του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, για τον αναιρεσίβλητο Π. Μ., και να απορριφθεί για τους αναιρεσείβλητους Ε. Κ. και Ι. Μ. κατά τα λοιπά β) να γίνει δεκτή εν μέρει η αναίρεση του Ι. Μ., γ) να απορριφθεί η αναίρεση του Π. Μ. και να καταδικασθεί ο αναιρεσίων αυτός στα δικαστικά έξοδα (άρθρο 583 παρ. 1 ΚΠΔ). Β) Να ανααιρεθεί εν μέρει η προσβαλλόμενη απόφαση κατά το κεφάλαιο των ελαφρυντικών περιστάσεων και ειδικότερα για τον κατηγορούμενο- αναιρεσείοντα, Ι.Μ. για τη διάταξη της απορρίψεως της ελαφρυντικής περιστάσεως του άρθρου 84 παρ.2 εδ. β! υποπερίπτωση β! ΠΚ (το ότι στην πράξη του ωθήθηκε υπό την επίδραση σοβαρής απειλής), 2. Για τον κατηγορούμενο - αναιρεσείοντα, Π. Μ. για τη διάταξή της, περί χορηγήσεως σ' αυτόν των ελαφρυντικών περιστάσεων του άρθρ. 84 παρ. 2 α! και ε! ΠΚ (πρότερος έντιμος βίος και καλής συμπεριφοράς για μεγάλο χρονικό διάστημα μετά την τέλεση της αξιόποινης πράξης), αναγκαίως δε και ως προς τις διατάξεις της για την επιβολή ποινής στους ανωτέρω κατηγορουμένους- αναιρεσείοντες, 3. να παραπεμφθεί, σύμφωνα με το άρθρο 519 του ΚΠοινΔ η υπόθεση μόνο για αυτούς, (Ι. Μ. Π. Μ.), κατά το αναιρούμενο τμήμα της στο ίδιο Δικαστήριο που εξέδωσε την απόφαση, αφού είναι δυνατή η συγκρότησή του από άλλα μέλη, εκτός από εκείνα που δίκασαν προηγουμένως, προκειμένου να κρίνει για τη συνδρομή ή όχι των ανωτέρω ελαφρυντικών περιστάσεων και, αναλόγως προς την επ' αυτών παραδοχής ή μη να επιμετρήσει την αρμόζουσα ποινή.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναίρει εν μέρει την υπ' αρ. 1634/2015 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών, για τους κατηγορουμένους αναιρεσείοντες- αναιρεσιβλήτους Ι. Μ. του Θ. και Π. Μ. του Σ., κατά το κεφάλαιο των ελαφρυντικών περιστάσεων και ειδικότερα, 1. Για τον Ι. Μ., για τις διατάξεις της απορρίψεως της ελαφρυντικής περιστάσεως του άρθρου 84 παρ.2 εδ. β! υποπερίπτωση β! ΠΚ, (το ότι στην πράξη του ωθήθηκε υπό την επίδραση σοβαρής απειλής) 2. Για τον Π. Μ., για τη διάταξή της, περί χορηγήσεως σ' αυτόν των ελαφρυντικών περιστάσεων του άρθρ. 84 παρ. 2 α! και ε! ΠΚ (πρότερος έντιμος βίος και καλής συμπεριφοράς για μεγάλο χρονικό διάστημα μετά την τέλεση της αξιόποινης πράξης), αναγκαίως δε και ως προς τις διατάξεις της για την επιβολή ποινής στους ανωτέρω κατηγορουμένους- αναιρεσείοντες- αναιρεσιβλήτους.

Παραπέμπει την υπόθεση μόνο για αυτούς, στο ίδιο Δικαστήριο που εξέδωσε την απόφαση, αφού είναι δυνατή η συγκρότησή του από άλλα μέλη, εκτός από εκείνα που δίκασαν προηγουμένως, προκειμένου να κρίνει για το αναιρούμενο ως άνω κεφάλαιο της, χορηγήσεως ή μη των ως άνω ελαφρυντικών περιστάσεων και για επιμέτρηση της ποινής.

Απορρίπτει την υπ' αρ. ... αναίρεση του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου για τους αναιρεσίβλητους: 1. Ι. Μ. του Θ. και 2. Ε. Κ. του Α., και του Ι. Μ. κατά τα λοιπά.

Απορρίπτει την υπ' αρ. .../27-10-2015 αίτηση-δήλωση του αναιρεσείοντος Π. Μ., ΚΑΙ

Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα αυτόν στα δικαστικά έξοδα εκ διακοσίων πενήντα (250) ευρώ
Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 27 Μαρτίου 2018.

Και

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 7 Ιουνίου 2018.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

<< Επιστροφή